

XXI դ Մանուկների հրապարակապատկեր

Փոփրիկ Հրաշագործ

Օւիպեր Մոմբ

ՁՁ
Մ-88

Սյու Մուրտեղիե

Մ-83

Փոփոխ Հրաշագործ Օլիվեր Մունը

Սյու Մունդրեդիեն

Եկարևոտք'
Յ.Մակ քաՖերթիի

ԵՐԵՎԱՆ 2008

ՀՏԴ 820-93 Մոնգրեդիեն

ԳՄԴ 84.4 Մք

Մ 880

Մոնգրեդիեն Սյու

**Մ 880 Փոքրիկ հրաշագործ Օլիվեր Մունը:
Մանկական հեքիաթ / Սյու Մոնգրեդիեն- Եր.
ԱՅԲԵՆԳԻՐ, 2008.- 94 էջ:**

Թեև Օլիվեր Մունը կախարդների դպրոցի ամենափոքրիկ աշակերտն է, բայց ամենուր ձգտում է լինել առաջինը: Նա շատ է ցանկանում հաղթող ճանաչվել «Տարվա լավագույն հրաշագործ» մրցույթում, բայց դրան խանգարում է թուրմ եփելու դժվարությունը և... ծնողները, որոնք վերջերս սկսել են ամաչել, որ կախարդ ու վիուկ են: Շատ ծանր է Օլիվերի վիճակը. չորս օրում նա պետք է Մուների տունն ու ընտանիքի անդամներին կախարդավայել տեսքի բերի ու կախարդական թուրմ եփի: Ինչպես է գլուխ հանելու այդ ամենից...

ԳՄԴ 84.4 Մք

ISBN 9780746073063 Usborne

ISBN 978-99941-877-1-3 ԱՅԲԵՆԳԻՐ

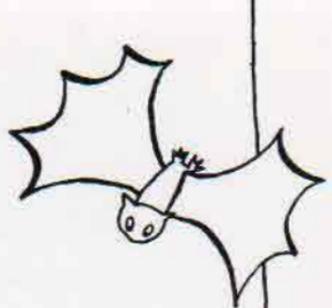
U 1019

Մանկական գրադարակ.

© ԱՅԲԵՆԳԻՐ, 2008 թ.

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ
«ՄԻՒԲԱՐ ԱՆՔԱՍՏԱՅԻ»

Կրթական Համալիր
ԵՐԵՎԱՆԻ ԳՐԱԴԱՐԱՆ

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹՅՈՒՆ

Առաջին մաս 7

Երկրորդ մաս 18

Երրորդ մաս 26

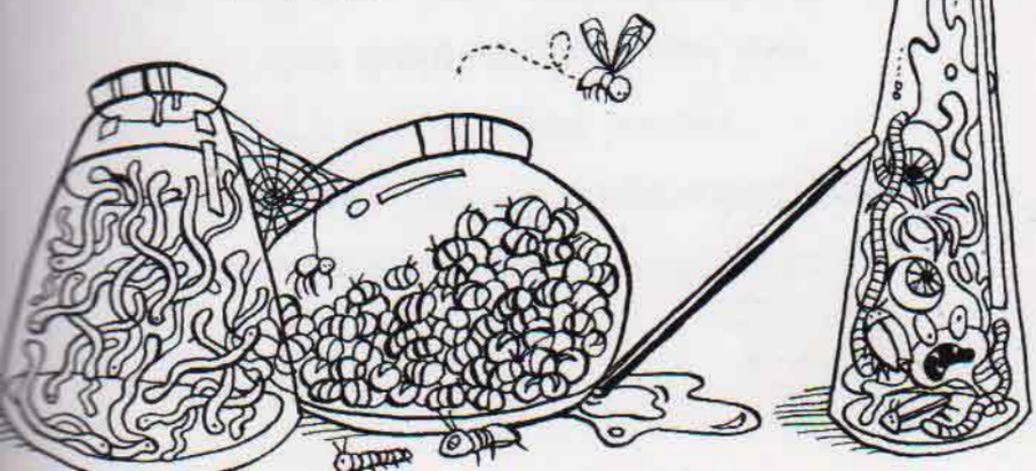

Չորրորդ մաս 36

Հինգերորդ մաս 53

Վեցերորդ մաս 67

Յոթերորդ մաս 80

THE HISTORY OF THE

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

Դուք գիտե՞ք, ով է Օլիվեր Մուրը:
Օլիվեր Մուրը կախարդների դպրոցի
ամենափոքրիկ ու ամենաջանասեր աշա-
կերտն է:

Ոչ մեկը նրա չափի հմայախոսք չգիտի:
Նրա պես դողոշ վարժեցնող չկա:
Բա ճնց է ցախավերով թռչում...

– Նա մեր դպրոցի ամենախոստում-
նալից աշակերտներից է,– դպրոցական

վերջին ժողովին ասել էր դպրոցի տնօրենը՝ տիկին Մաք-Մողեսը:— Այ, եթե թուրմն էլ կարողանա կարգին եփել, էլ ոչ մի խնդիր չէր ունենա:

Բայց Օլիվերը խնդիր չունեւ դպրոցում: Նրա խնդիրը, իսկ, ավելի ճիշտ, խնդիրները, տանն էին: Մայրիկն ու հայրիկը: Բա Ճաստիկ Վհո՞ւկը... նա էլ պակաս գլխացավանք չէր:

Դե, իհարկե, Օլիվերը գիտեր, որ հայրն ու մայրը աշխարհի ամենավատ ծնողները չէին ու որպէս կախարդ էլ վատը չէին:

Նրանք Հերթի Դողոշիկի ծնողների պէս գիժ չէին:

Բորիս Գետաձիուկի հոր ու մոր նման սարսափազդու չէին:

Ու Փիփի Աղվեսիկի ծնողների չափ էլ խիստ չէին:

Ո՛չ: Բայց նրանք սկսել էին վախենալ իրենց կախարդ լինելուց, թեև չէին կարող բացատրել այդ վախի պատճառը: Իսկ դա շատ կասկածելի էր...

- Էլ կարթայում ճաշ չեմ եփի, ավելորդ ժամանակ չունեմ,- մի օր ասաց հայրը:

Նախորդ օրը նա նորից մոռացել էր կարիճի ապուրով կաթսան վերցնել կրակից, ճաշը վատվել էր, իսկ խոհանոցը կորել էր ծխի մեջ:

– Ես էլեկտրական վառարան եմ գնել: Նրա մեջ լորձնուկը եփվում է երեսուն վայրկյանում, ու կաթսան քերելու կարիք էլ չկա: Տե՛ս, ոնց է աշխատում այս գեղեցկուհին:

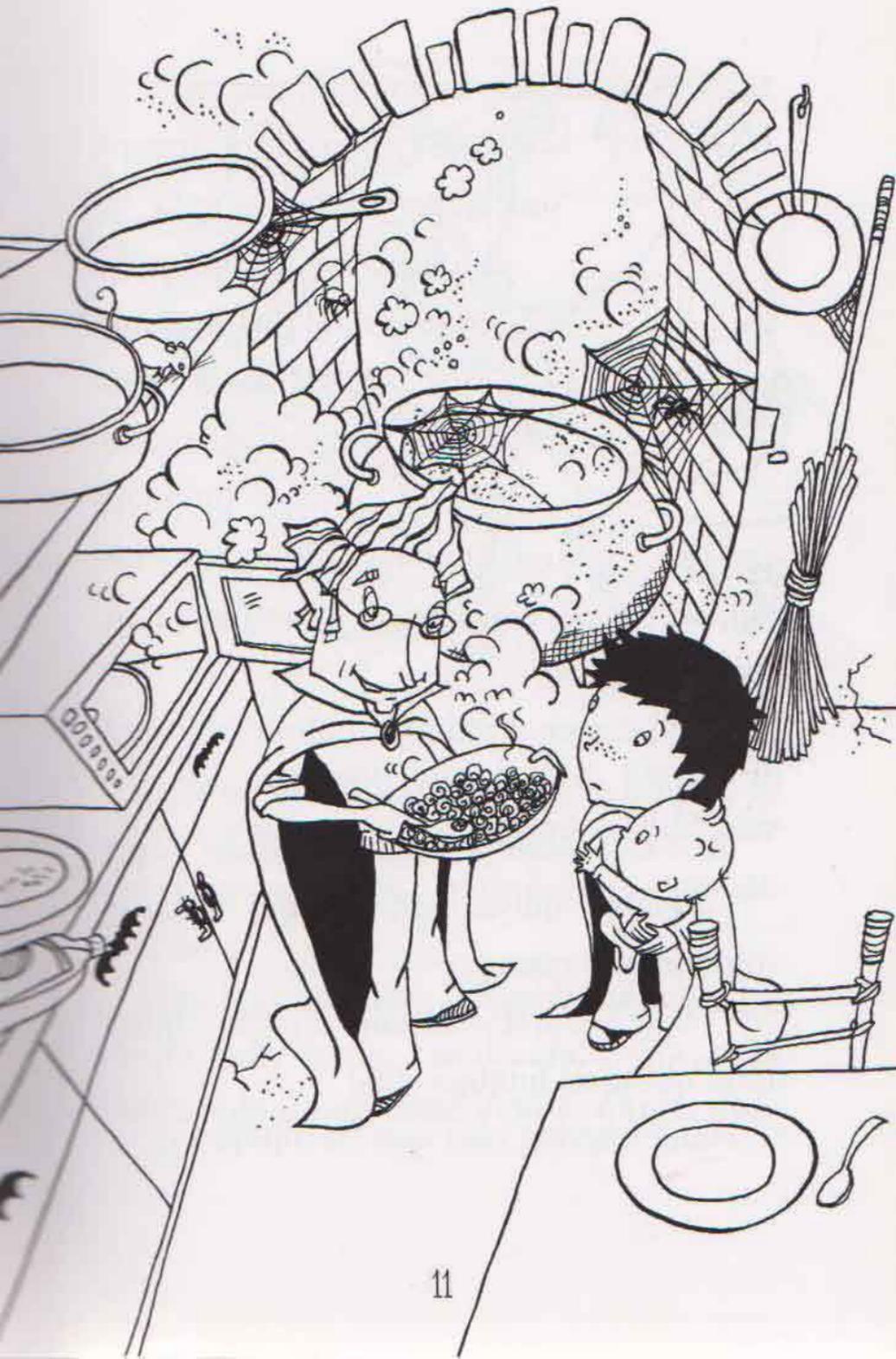
– Բայց, պա՛պ, հմայախոսքն ազդում է միայն կաթսայի վրա, վառարանը, այն էլ՝ էլեկտրական, կախարդանքի չի ենթարկվում,– վհատված քրթմնջաց Օլիվերը:

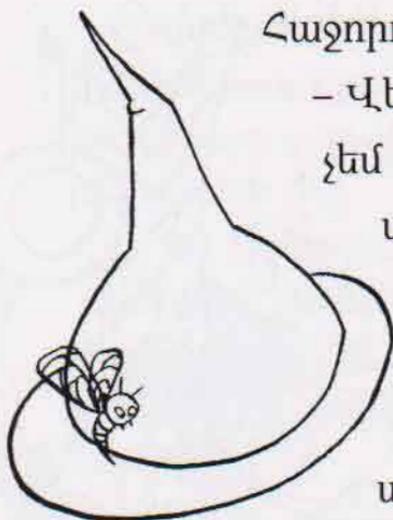
Բայց հայրը թթու դրած հատապտուղներ էր ընտրում ապուրը համեմելու համար ու նրան լսելու միտք չուներ:

ՊԻՆԳ: Գործի անցավ էլեկտրական վառարանը:

– Պինգ,– կրկնեց Ճստիկ Վհուկը՝ ապուրը համտեսելու հույսով փամփիլի ձեռքերը պարզած:

– Ը՛մմ,– շրթունքները լիզեց պարոն Մունը:

Հաջորդ օրը մայրն ասաց.

- Վե՛րջ, էլ սրածայր գլխարկ չեմ դնի: Ես հարդարել եմ

մազերս ու սանրվածքս

գլխարկով չեմ փչացնի:

- Բայց, մա՛մ, սրա-

ծայր գլխարկը գլուխը

տաք է պահում կախար-

դանքի համար,- հուսահատ հի-

շեցրեց Օլիվերը:- Սառած գլխով կախար-

դել չես կարող:

Բայց մայրը փշածայր սանրով մազերն էր կոկում ու նրան լսելու միտք չուներ:

ՖՇՇՇՇ: Գործի անցավ մազերի լաքը:

- Փն՛հ,- փնչացրեց Ճատիկ Վհուկը՝ կնճռոտելով դեմքը:

- Հոյականա՛կ է,- ասաց տիկին Մունը՝ իրեն զննելով հայելու մեջ:

Բայց աղետը դեռ նոր էր սկսվելու...

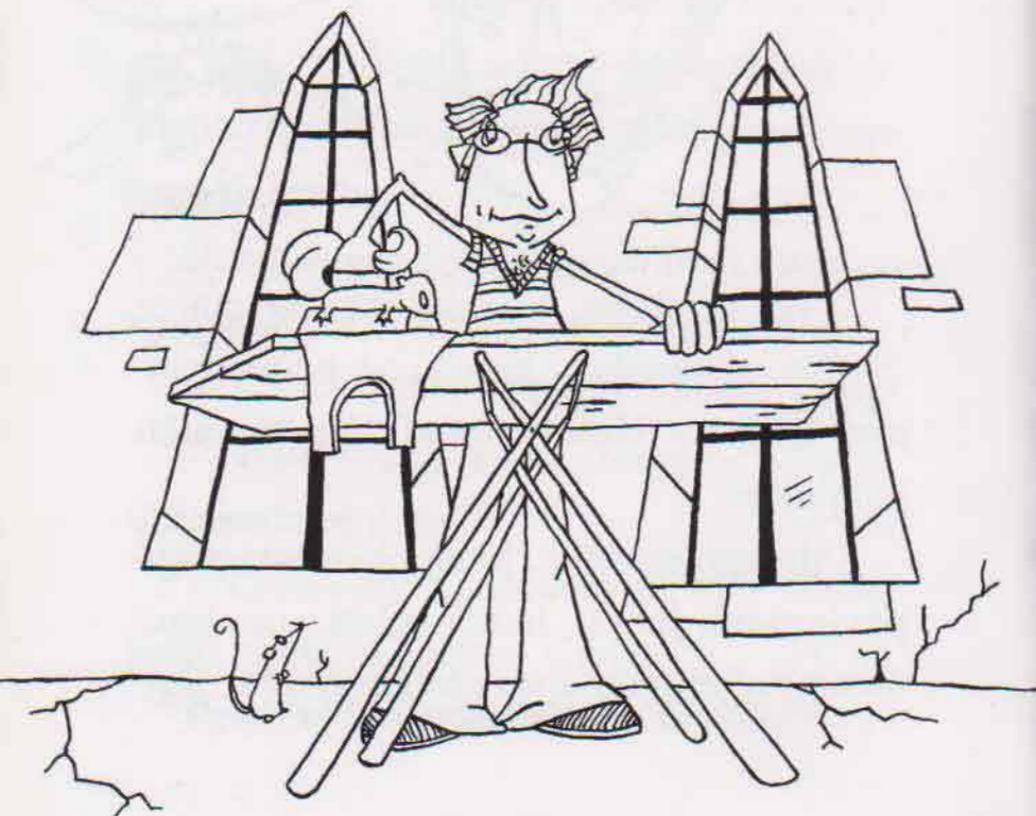
- Ես ու մայրդ հոգնել ենք հնաոճ ու փոշուտ թիկնոցից, - հանկարծ հայտարարեց հայրը: - Մենք ուզում ենք նորաձև հագնվել:

Օլիվերը փորձեց, իհարկե, առանց վիրավորելու, հորը հասկացնել, որ նրա մանուշակագույն տարաոնն ու դեղին վեր-

Նաշապիկն էլ վաղուց նորաձև չէն: Ու նաև հիշեցրեց, որ պճնամուլ կախարդն անպայման թիկնոց պիտի կրի, այն էլ՝ մոգական ու շխշխական:

«Ուզում ես լինել առաջինը: Հազի՛ր մեր շխշխական թիկնոցներն ու մոռացի՛ր հի- նը», - ասաց Օլիվերը: - Հիշո՞ւմ ես գովազդը:

Բայց պարոն Մուներ նրան չէր լսում:

Նա խիստ զբաղված էր՝ կանաչ բաճկոնն
էր արդուկում:

ՄՄՄՄՄ: Գործի անցավ արդուկը:

– Ո՛րֆֆֆ – փքվեց Ճստիկ Վհուկը՝ ար-
դուկի փայլից աչուկները կկոցելով:

– Գերազանց է, – ասաց պարոն Մուսը՝
արդուկելով վերնաշապիկի փոթերը:–
Ոնց որ նոր լինի:

Իսկ ցախավելները... Օլիվերը նույ-
նիսկ չէր փորձում մտածել դրանց մասին:
Այն օրից, երբ տիկին Մուսը ցախավելով
բախվեց ծառին, Օլիվերի ծնողները
կտրականապես հրաժարվում էին իրենց
հետույքները դնել այնտեղ, որտեղ թեկուզ
մեկ ցախավել կար:

– Ախր, դուք ի՞նչ կախարդ ու վհուկ եք,
եթե չեք ուզում ցախավելով սուրալ
երկնքում, չէ՞ որ դա մեր գործն է, – համո-
զում էր նրանց:

– Դա շատ վտանգավոր է, – վախից դո-

ղում էր մայրը:– Ես կարող եմ նորից ծա-
ռին բախվել:

– Երկնքում շատ ցուրտ է,– սրթսրթում
էր հայրը:– Ես կարող եմ հիվանդանալ:
Դու հո լավ գիտես ինձ ու իմ հազը:

– Հանփջի՛,– փոշտաց Ճստիկ Վհուկը՝
թևքով մաքրելով քթիկը:

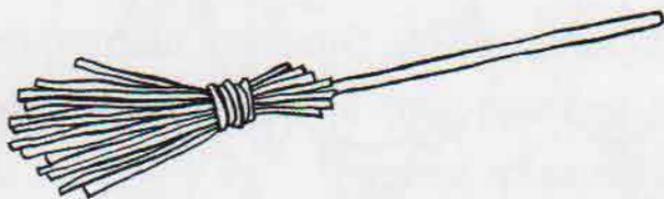
– Մենք ավտոմեքենա ունենք,– միա-
ձայն ասացին ծնողները:– Ստերեո մա-
գով: Դու ցախավելին նստած կարո՞ղ ես
երաժշտություն լսել:

– Վե՛րջ, ես հանձնվում եմ,– երկուշաբ-
թի օրը, դպրոցի ճանապարհին, ասաց
Օլիվերն իր ամենալավ ընկերոջը՝ Ջեյք
Պեպենտոին:– Ծնողներս ոնց որ կա-
խարդ ջիհենն: Ու ես ոչինչ չեմ կարող անել:

– Մի օր խելքի կգան, – հուսադրեց
Ջեյքը:

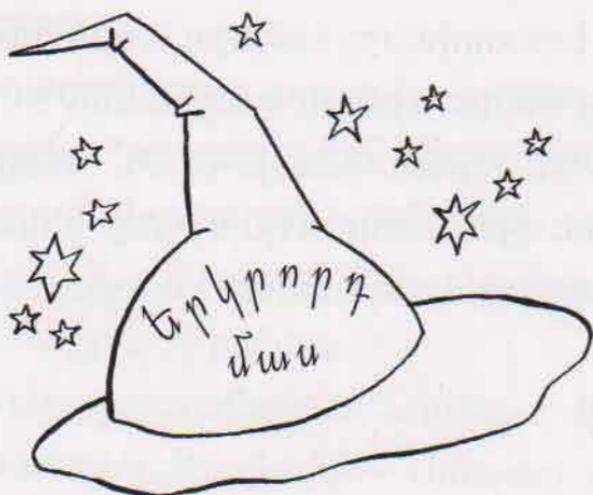
– Հա՛... բայց ե՛րբ,– փնչացրեց Օլիվե-

որը:– Մայրիկս երկու հարյուր չորս տարեկան է: Հայրիկս էլ հաջորդ ամիս կդառնա երկու հարյուր քսան տարեկան: Դու կարծում ես, նրանք խելքի՞ կզան,– հարցրեց՝ գլուխն օրորելով:– Ո՛չ, նրանք երբեք չեն փոխվի: Թեկուզ հազար տարի անցնի:

11019

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ
 «ՄԻՔԱՐ ՍԵՐԱՍՏԱՑԻ»
 Կրթական Համալիր
 ԵՐԵՎԱՆԻ ԳՐԱԴԱՐԱՆ

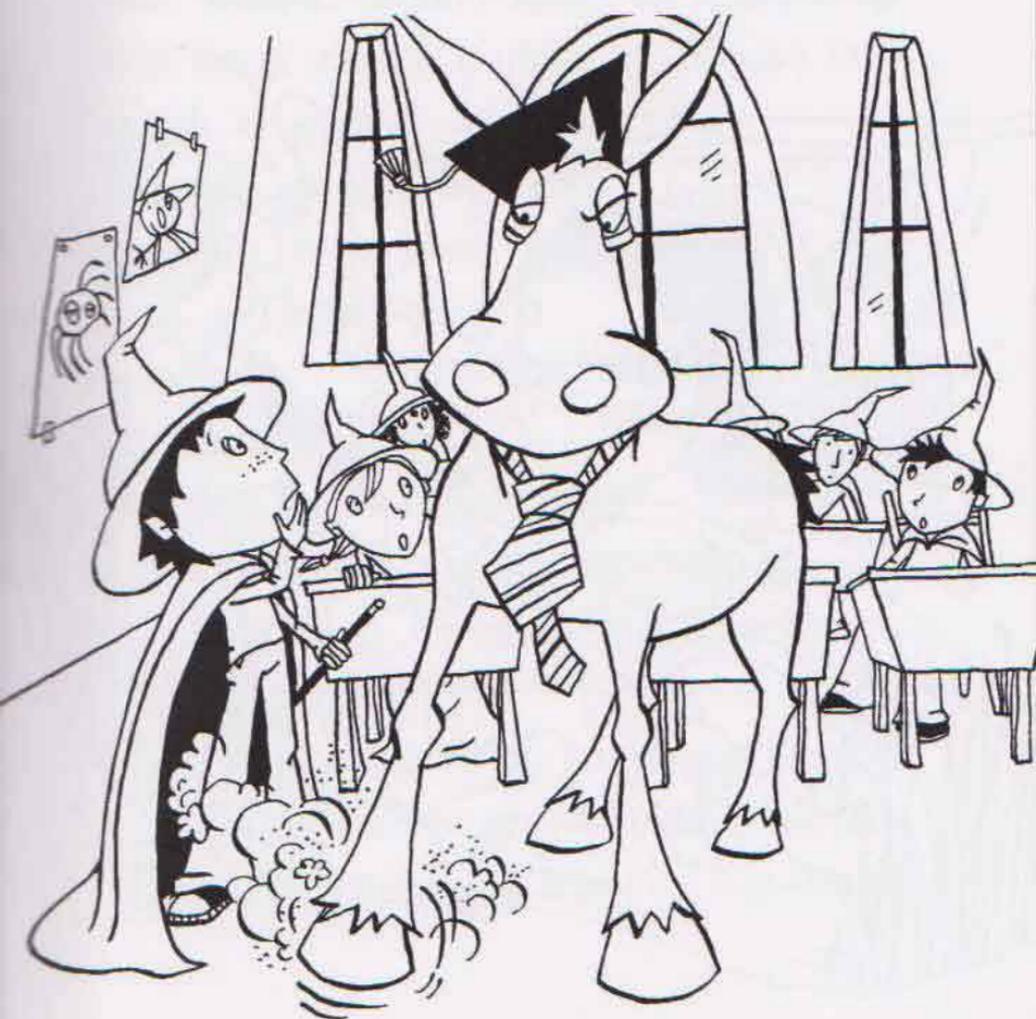

Երկուշաբթին Օլիվերի ամենասիրած օրն է: Բայց այդ երկուշաբթի ամեն ինչ խառնվել էր իրար:

Ձախորդություններն սկսվեցին կախարդանքի դասին, երբ Օլիվերը շփոթեց կերպափոխության հմայախոսքը: Ու փոխանակ Ջեյքին վերածի նրբերշիկով սենդվիչի, պարոն Սագապգուկին դարձրեց իշուկ:

- Ին՛... - բարկացած զոռաց պարոն Սազապգուկը՝ սմբակները խփելով հատակին:

- Պահո՛... - միայն կարողացավ ասել կարմրատակած Օլիվերը:

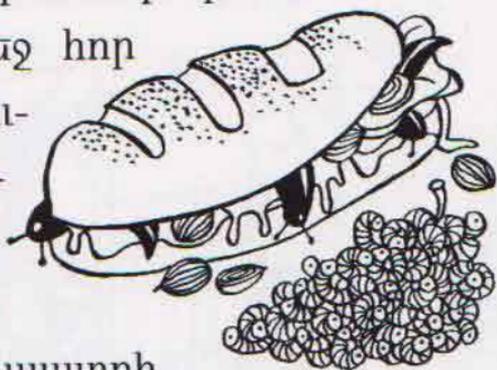
Հետո, ցախավելով թռչելու դասին,
Բուլի Ճահճատրդը շուտ տվեց ցախավելն,
ու Օլիվերը ջնփաց գորտերով լի ճահճի
մեջ:

- Կվան...- դժգոհ կոկոսաց գորտը՝ դուրս
ցատկելով նրա թիկնոցի գրպանից:

- Գրո՛ղը տանի,- փնթփնթաց Օլիվե-
րը՝ փորձելով կախարդի չար աչքով նայել
Բուլլի Ճահճատրդին:

Բայց Օլիվերի համբերությունը պայ-
թեց ճաշի ժամին, երբ բացեց տնից բե-
րած տուփն ու հասկացավ, որ սխալմամբ
հոր ճաշի տուփն է վերցրել: Միրած հա-
զարի ու չղջիկի պատաստի փո-
խարեն տուփի մեջ հոր
բրդուն էր՝ լորձնու-
կով ու թթու վա-
րունգով: Իսկ
բորբոսնած խնձո-
րի փոխարեն որդապտղի
ողկույզներ էին: Օլիվերը չէր սիրում թթու
վարունգ, իսկ որդապտուղ պարզապես
տաննե՛լ չէր կարող:

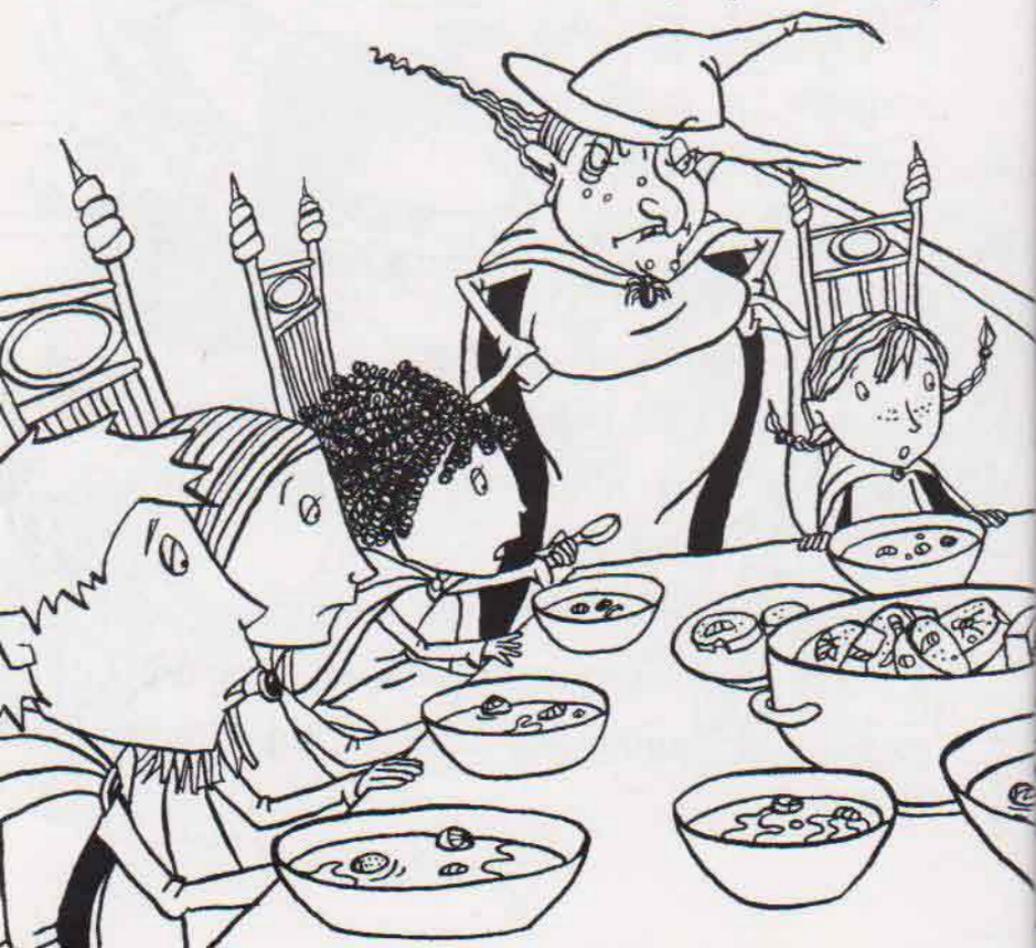
Նախաճաշից հետո նա ուզում էր Ջեյ-
քի հետ գանգաֆուտբոլ խաղալ, բայց ճա-
շարանում հայտնվեց տիկին Մաք-Մոդե-

սը և երկար, սև եղունգով թխկթխկացրեց սեղանին: ԹԻՄԿ-ԹԻՄԿ-ԹԻՄԿ:

- Լոռութո՛ւն,- հրամայեց նա:

Սրահում լոռություն տիրեց: Սովորաբար, տիկին Մաք-Մողեսը ժպտադեմ էր, բայց հիմա բոլորին մի հարց էր տանջում ինչո՞ւ է այսօր նա այդքան լուրջ:

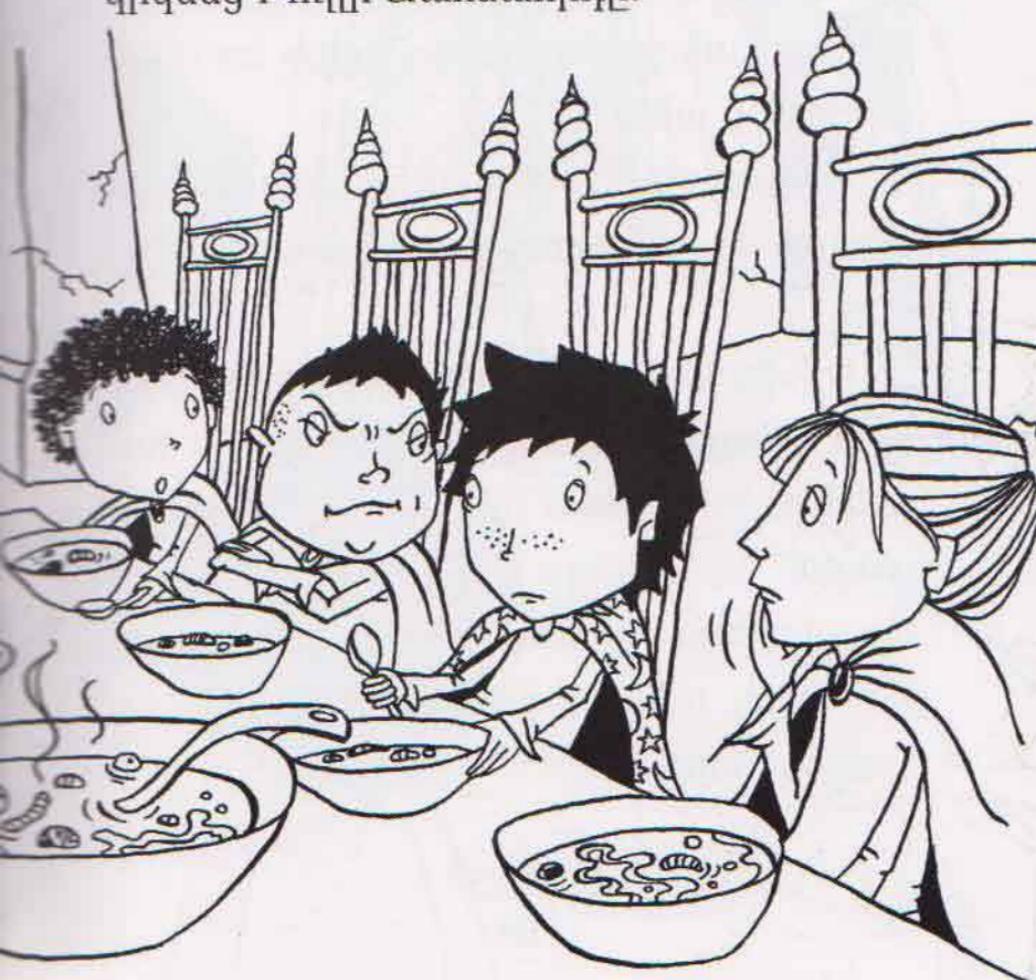
- Օլիվեր Մուն, քեզ ասելու բան ունեմ,

հետևիք ինձ, – ասաց տնօրենը:

Ճաշարանում շշուկ ու հառաչանք տարածվեց: Հետո օդը ցնցվեց թիկնոցների շխկշխկոցից՝ բոլորը շրջվեցին դեպի Օլիվերը:

– Օլիվերը փորձանքի մեջ է ընկել, Օլիվերը փորձանքի մեջ է ընկել, – չարախինդ կրկնեց Բուլլի Ճահճատրդը:

Օլիվերը կատաղած նայեց նրան, հետո մի կերպ տեղից բարձրացավ ու ոտքերը քարշ տալով գնաց տնօրենի ետևից:

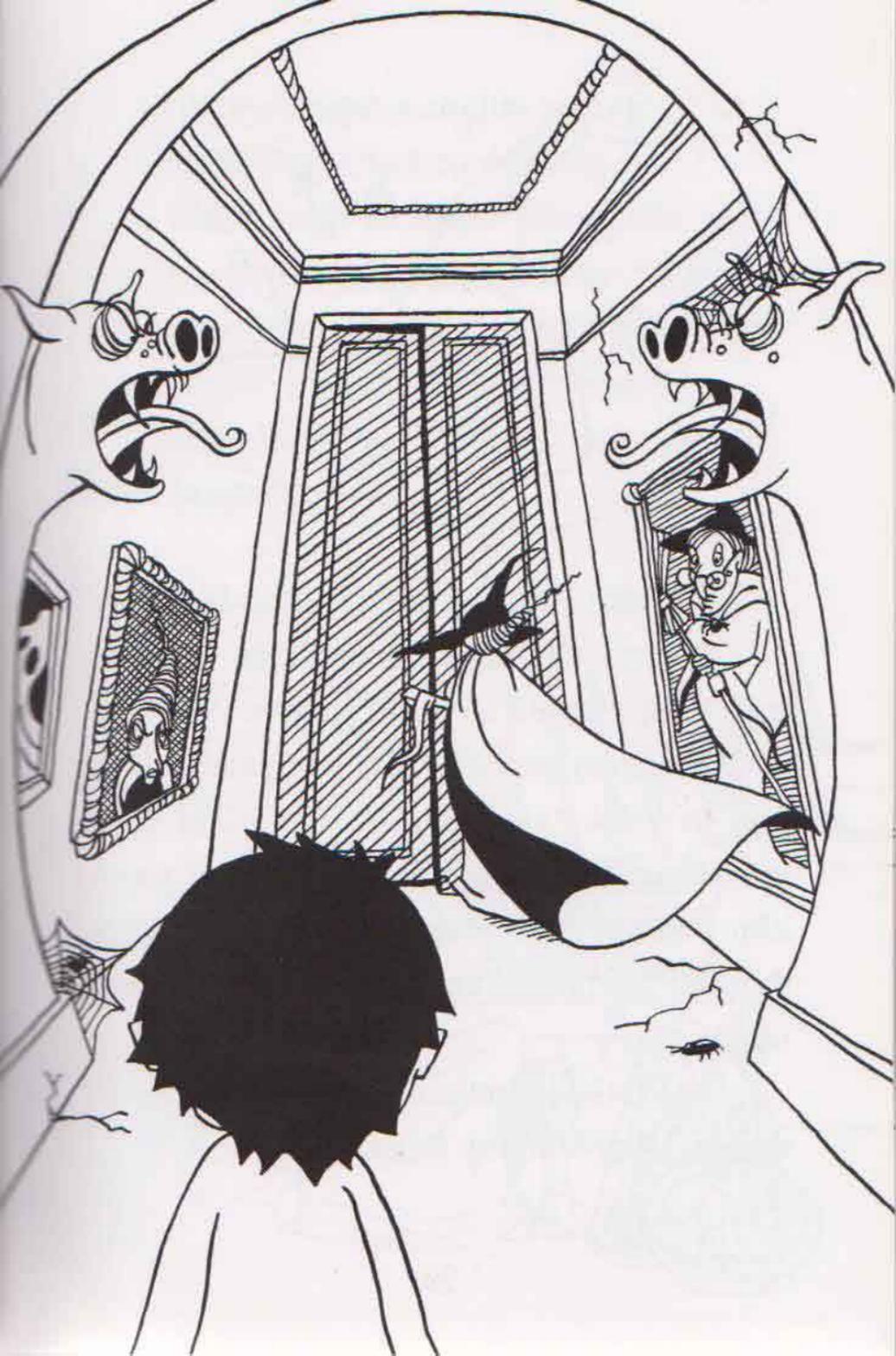
«Տեսնես էդ ինչ է պատահել,- իրեն հարց էր տալիս Օլիվերը:- Թե՛ տիկին Մաք-Մոդեստի ականջին արդեն հասցրել են, որ սխալմամբ պարոն Սագապզուկին իշուկ եմ դարձրել»:

Նա ուտերը վեր քաշեց. ինքը հո դիտմամբ չէ՞ր արել...

Վերջապես հասան աշխատասենյակի դռանը: Փայտե ծանր դուռը ճոռալով բացվեց:

Օլիվերն զգում էր, թե լորձնուկն ինչպես է գալարվում ու շուտումուտ գալիս փորիկում: Իսկ գուցե նյարդե՞րն էին տեղի տալիս: Նրա շունչը կտրվեց: Մինչև հիմա նա տնօրենի աշխատասենյակում չէր եղել:

«Այո՛, ես մեծ փորձանքի մեջ եմ», - մտածեց նա:

- Նստի՛ր,- ասաց տիկին Մաք-Մոդեստը:
Օլիվերի ծնկները դողում էին. նա նըստեց՝ վախվորած նայելով շուրջը:

Պատերից կախված էին բազմաձև անոթներ ու շշեր: Վարդագույն հեղուկով անոթում սատկած օձեր էին, իսկ շշերում՝ բզեզներ: Պատի տակ դրված հսկայական վանդակում վազվզում էին դեղնաստամ առնետները:

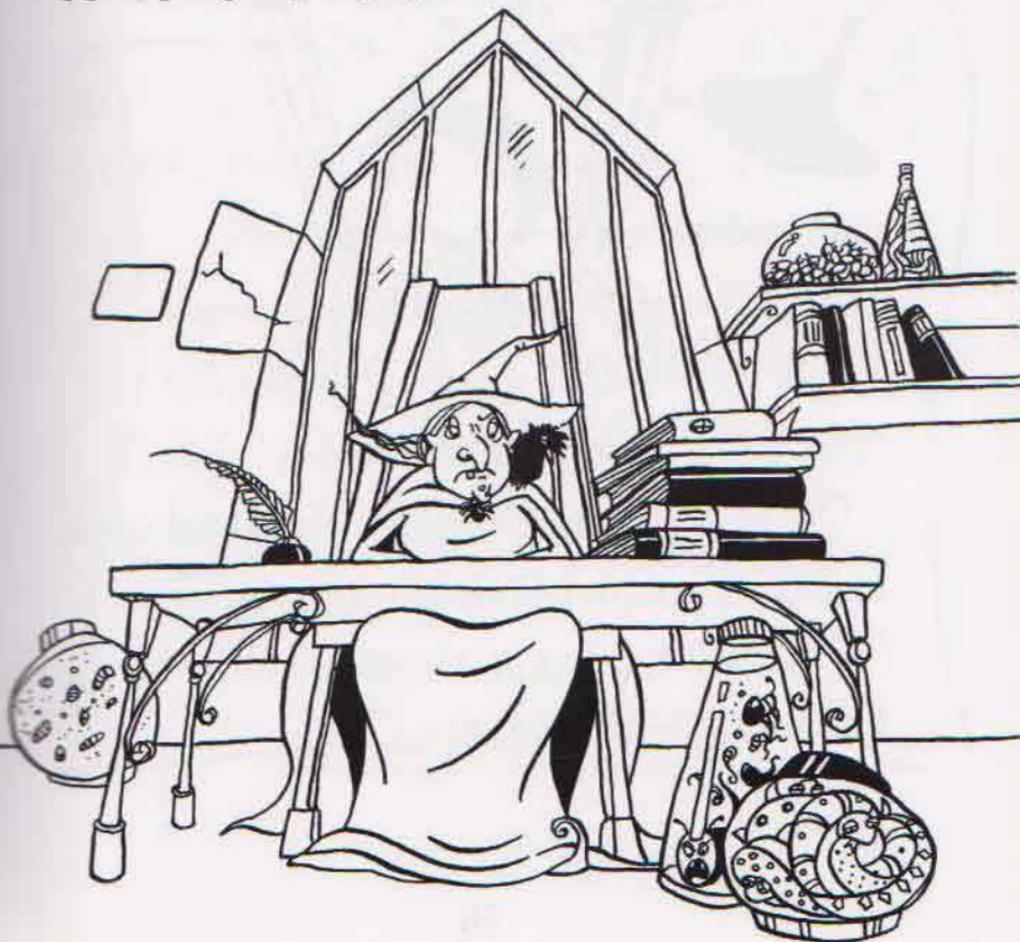
- ԿԱ՛ՌՌՌ,- կոկոսաց ագռավը՝ իջնելով տիկին Մաք-Մոդեստի ձախ ուսին:

Օլիվերը վախեցած վեր թռավ:

Տիկին Մար-Մողեսը ժպտաց.

– Բանի տեղ մի դիր,– ասաց նա՝ շոյելով ագռավի պսպղուն թնիկը:– Պարզապես նա շատ հետաքրքրասերն է: Այդպես չէ՞, իմ փետրավոր բարեկամ:

Հետո, նայելով Օլիվերի գունաւոր դեմքին, բացականչեց.

- Աստված իմ, դու շատ վախեցած
տեսք ունես: Իգուր, գործերը վատ չեն:
Նույնիսկ՝ ընդհակառակը:

Օլիվերը թերթևացած շունչ քաշեց և
ականա կրկնեց.

- Ինչ: Ընդհակառակը...

Տիկին Մաք-Մոդեսը տակնուվրա
արեց սեղանին լցված թղթերի կույտը.

- Որտե՞ղ եմ դրել, Աստված իմ,- ասաց
կամացուկ:- Ահա, գտա...

Ու մի նամակ տվեց Օլիվերին, որի եզրին սև գլխարկ էր պատկերված:

– Դո՛ւ պետք է կարդաս,– հայտարարեց տնօրենը:– Ես գաղափար չունեմ, թե ուր եմ դրել ակնոցս:

Նամակը կախարդության արվեստին նվիրված հեղինակավոր «Սրածայր գլխարկ» ամսագրից էր:

Նամակում գրված էր.

Թանկագին փրկին Մաք-Մոդես,
Ձերն շնորհակալություն ենք հայտնում Ձեր դարոցի մի քանի աշակերտի «Տարվա լավագույն հրաշագործ» մրցանակին ներկայացնելու համար: Ուրախ ենք Ձեզ տեղեկացնել, որ նրանցից երկուսն ընդգրկվել են մեր վերջնական ցուցակի մեջ: Նրանք են՝ Օլիվեր Մունր և...

Օլիվերը կիսատ թողեց նամակն ու զարմանքից աչքերը կկոցեց:

«Ես ներկայացված եմ «Տարվա լավագույն հրաշագործ» մրցանակի՞ն», – հարցրեց ինքն իրեն:

Այո՞ո՛ւ... Մեկ էլ այսքան հուզվել էր, երբ առաջին անգամ գործի դրեց կախարդական փայտիկը:

Տիկին Մաք-Մոդեսն այնպես ժպտաց, որ երևացին նրա բոլոր փտած ատամները:

– Այո, դո՛ւ, – ասաց նա, – դու և Մերլին Գդալծոռոյր: Նա արդեն լաբորատորիայում թուրմեր է եփում:

Օլիվերի ուրախությունը մի փոքր խամրեց, երբ լսեց Մերլինի անունը:

Ախր, նա անընդհատ մրցում է Մերլին Գդալծոռոյի՝ գերազանցիկի ու դպրոցի ցախավելաթռիչքի հավաքականի ավագի հետ: Էլ չենք ասում, որ նա ամեն տարի շահում է դպրոցի մրցանակը լավա-

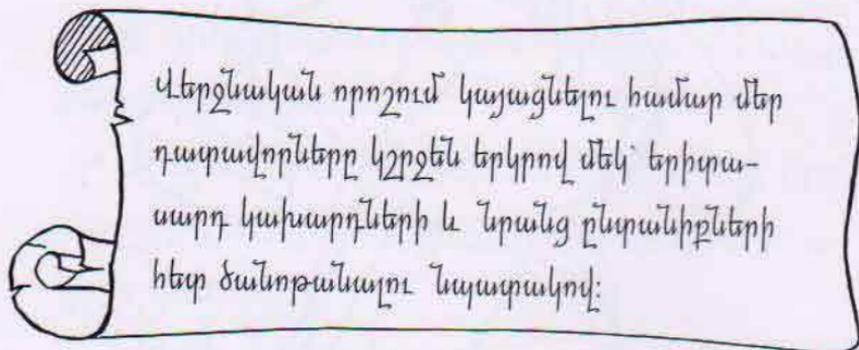

գույն կախարդական թուրմի համար:

Իսկ տիկին Մաք-Մողեսը յոթերորդ երկնքում էր...

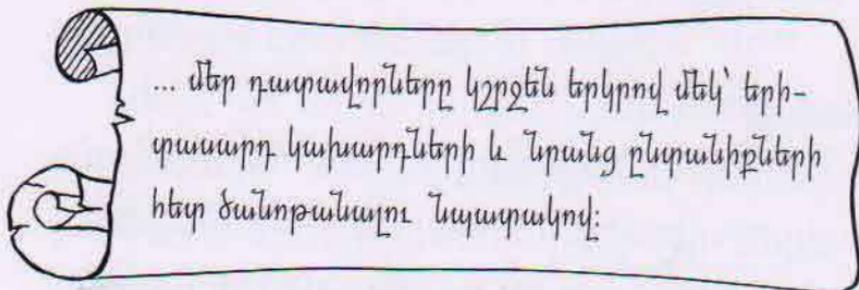
- Երեք կախարդ էլ Աբրակադաբրա ակադեմիայից են: Բայց դու ընտրվածներից ամենափոքրն ես: Դա մեծ պատիվ է քեզ համար:

Հուզված Օլիվերը շարունակեց նամակի ընթերցումը.

Վերջնական որոշում կայացնելու համար մեր դարավորները կշրջեն երկրով մեկ՝ երիտասարդ կահարդների և նրանց ընտանիքների հետ ծանոթանալու նպատակով:

Օլիվերը քարացավ: Ինչպե՞ս թե...
Վերջին նախադասությունը շանթահարեց նրան:

... մեր դարավորները կշրջեն երկրով մեկ՝ երիտասարդ կահարդների և նրանց ընտանիքների հետ ծանոթանալու նպատակով:

Նրանց ընտանիքների... Դատավորները ցանկանում են ծանոթանալ իր ծնողների հե՛տ...

– Այո,– ասես կարդալով Օլիվերի մտքերը՝ ասաց տիկին Մաք-Մոդեստը:– Նրանք միշտ ծանոթանում են ընտանիքի անդամների հետ՝ ստուգելու, արդյո՞ք փոքրիկ հրաշագործը սերում է ավանդապահ կախարդների ընտանիքից: Նրանք տունն էլ են ուսումնասիրում: Շատ կարեվոր է, որ Տարվա լավագույն հրաշագործը կախարդավայել ապրի:

– Օ՛, ոչ,– քրթմնջաց Օլիվերը: Բավական չէ, որ ինքը մրցելու է Մերլին Գդալծոողի ու մյուսների հետ, դեռ դատավորներն էլ հանդիպելու են մայրիկին ու հայրիկին: Ավանդապահ կախարդների ընտանի՞ք: Կախարդավայել կենցա՞ղ: Հագիվ թե...

Օլիվերը գլուխը կախեց: Նա կարող է չմասնակցել մրցույթին, որովհետև արդեն պարտված է:

- Դու պետք է ստուգաքք հանձնես՝ հմայախոսքի, թուրմեր եփելու և ցախավելով թռչելու վարպետությունդ ցույց տալու համար: Ես համոզված եմ, որ չես դժվարանա,- տնօրենը աչքերը շլեց Օլիվերի վրա:- Ամեն ինչ կարգի՞ն է,- հարցրեց նա:

- Այո,- ստեց Օլիվերը: Այնինչ, այնքան վատ էր իրեն զգում, ինչպես այն օրը, երբ մոր փռչեկույր կույ տվեց իր անագե զինվորիկներին:

- Լավ,- տիկին Մաք-Մոդեսն այնպես քրքջաց, որ դեմքի գորտնուկները փայլեցին, իսկ թուրքը ցայտեց Օլիվերի դեմքին:- Քեզ հաջողություն եմ մաղթում,- գվարթաձայն ասաց նա:

- Շ-շ-շնորհակալություն,- ասաց Օլիվերը՝ փորձելով չփղձկալ:

Նա գիտեր, որ հաջողությունը չի օգնի: Իրեն կարող է փրկել միայն հրաշքը:

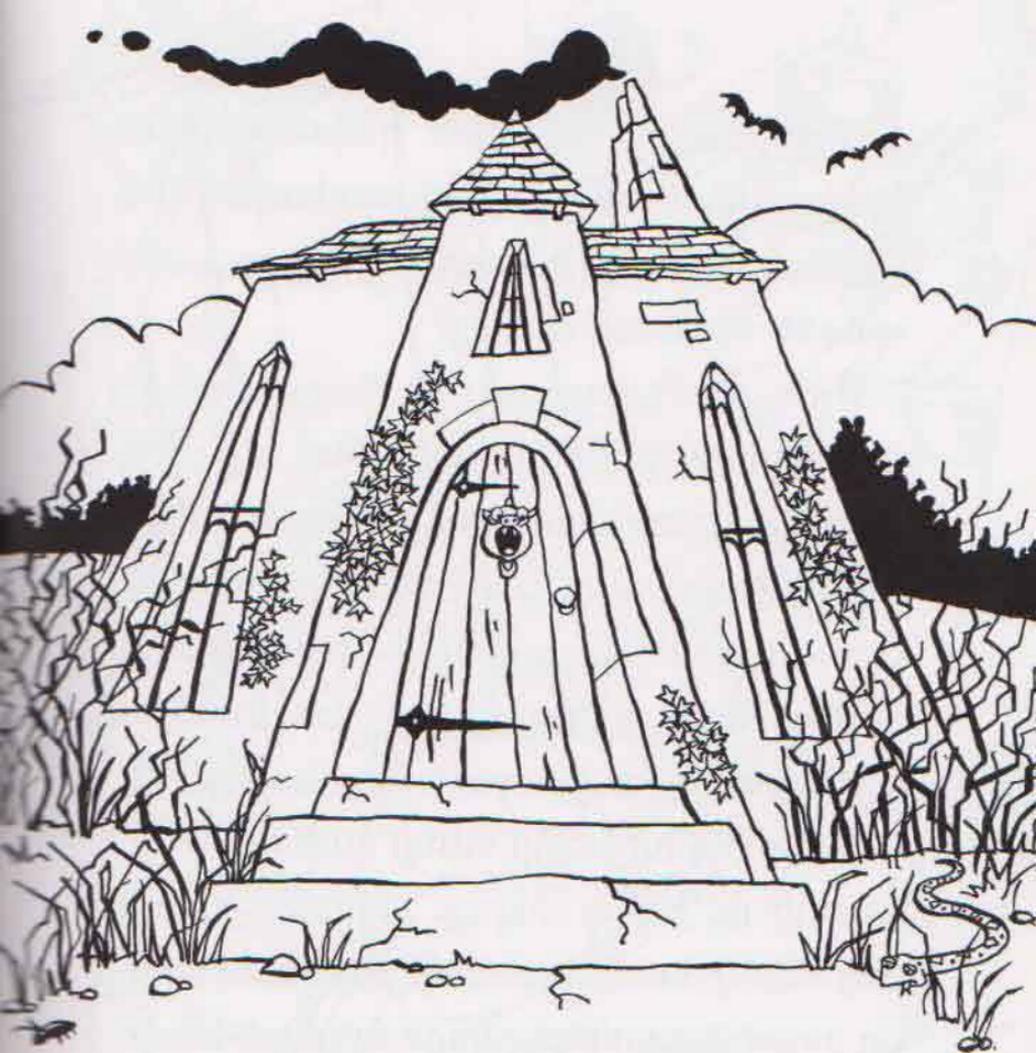
Դպրոցից վերադառնալով՝ Օլիվերը փորձեց իրենց տունը գննել դատավորների աչքերով:

Այգին կորել է եղինջների մեջ, ու վրիստում են թունավոր օձեր:

Սկիզբը լավ է:

Շքամուտքը ծածկել է թունավոր բաղեղը: Շատ լավ է:

Իսկ դրան զանգն ահավոր քրքիջ է արձակում:

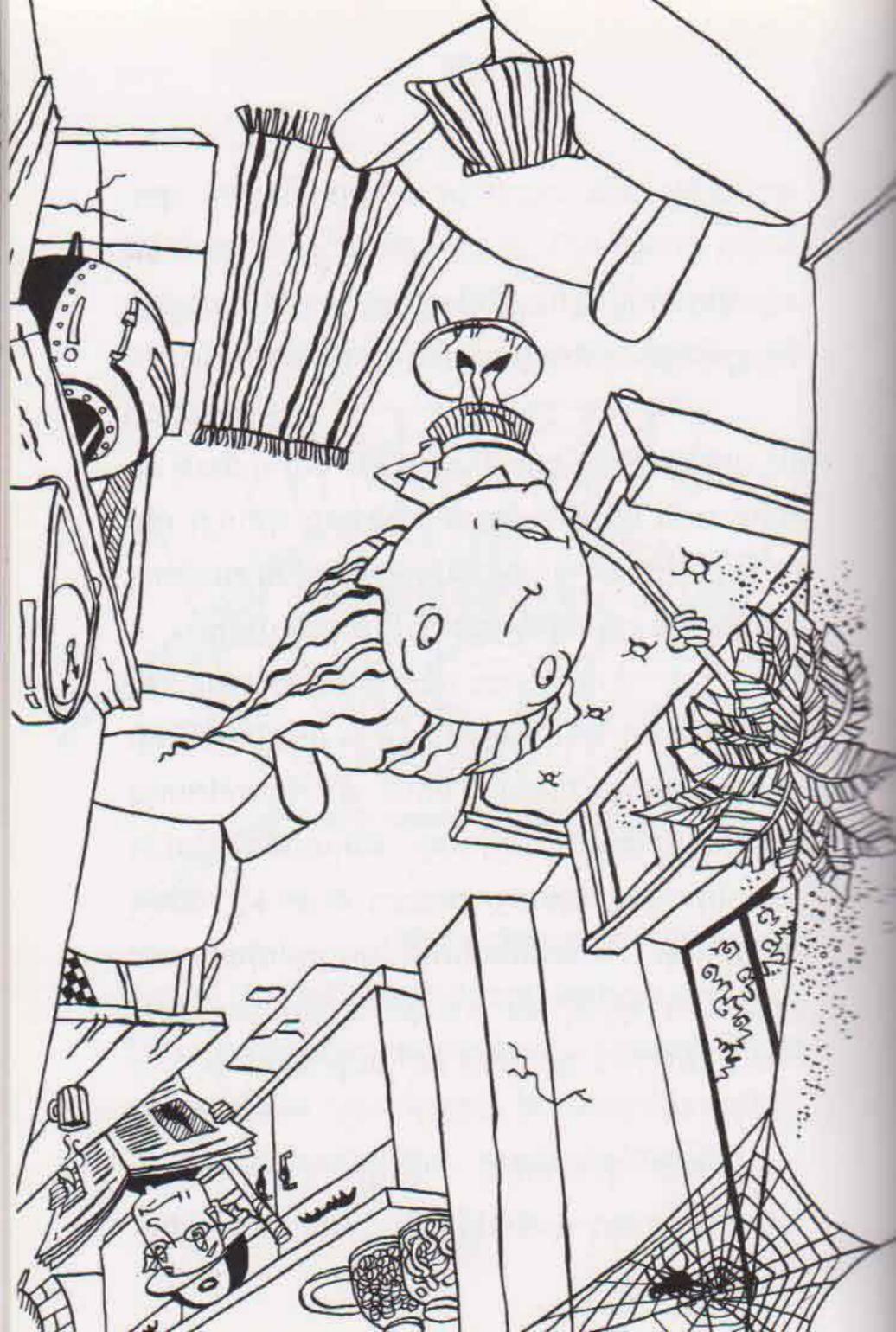
Առայժմ ամեն ինչ կախարդավայել է:
Կասկածները կծագեն, երբ դատավորնե-
րը շեմից ներս մտնեն:

«Այս ինչ հոտ է,- կմտածեն նրանք:-
Օղորակի՞չ: Մարութ Օղ... Փնի»:

Իսկ ի՞նչ է կախված կախարդական թիկնոցների համար նախատեսված կախիչի վրա: *Կաշվե բաճկո՞ն, սպորտային շապիկ: Անհրա՞նր է...*

Իսկ ո՞վ է վարդագույն մարգաշապիկ ու սպիտակ բրիջ հագած կինը, որ մաքրում է հյուրասենյակի սարդոստայնները: *Օլիվերի մայրն է: Նա՞ է Օլիվերի մայրը...* Առանց սրածայր գլխարկի՞, առանց թիկնոցի՞: Բայց հարդարված մազերով ու վարդագույն լաքապատ եղունգներո՞վ... Օ՛հ, ո՛չ: Ի՞նչ ահավոր տեսք ունի նա:

Իսկ ո՞վ է այն մարդը այնտեղ՝ խոհանոցում, որ համբերատար սպասում է խոզի տոտիկներով կարկանդակների եփվելուն: *Օլիվերի հայրն է:* Իսկ որտե՞ղ է նրա սրածայր գլխարկն ու թիկնոցը: Որտե՞ղ են խոհարարության կախարդական գրքերը: Ինչո՞ւ կաթսան այդքան փոշոտ է: Եվ, վերջապես, հանուն բոլոր սրբերի,

ասացեք, այդ ինչ է պարոն Մունի գլխին:
Չլինի թե... միթե... *բեյսբոլի գլխարկ...*
իրո՞ք...

Օլիվերը փակեց աչքերն ու սարսուաց:
Նա արդեն տեսնում էր իրեն ուղղված
դատավորների ցավակցական հայացք-
ները: Էլ չենք ասում Ճստիկ Վհուկի սե-
նյակի պատերի մասին, որոնք մայրիկը
հարդարել էր բաց մանուշակագույն և
վարդագույն պաստառներով: Նա չի հաղ-
թի: Դա պարզապես անհնար է...

Հանկարծ Օլիվերի գլխում մի միտք
ծագեց, ու նա անմիջապես բացեց աչքե-
րը: Մինչև դատավորների այցը դեռ չորս
օր կար և ինչ-որ բան գուցե հնարավոր էր
փոխել:

Նա պիտի տեսնի ծաղիկներին: Հենց
հիմա: Ժամանակ կորցնել չէր կարելի:

*

Հաջորդ շաբաթ, առավոտյան, Օլիվերն արթնացավ նյարդային դողից: Ոտքերը կախեց սարդոստայնե ցանցաճոճից ու երեք անգամ խորը շունչ քաշեց: Այսօր գալու էին դատավորները:

Օլիվերը հագավ իր ամենամուգ կապույտ թիկնոցը, որի վրա փայլփլում էին ոսկե լուսիններ ու աստղեր: Նա շոյեց իր մորուքի ութ արհեստական ցցված մա-

գիկներն ու գլխին դրեց ամենասրածայր
գլխարկը: Եվ աչքերը չոեց հայելու մեջ՝
զննելով իր արտացոլանքը: Նրա տեսքը...
Նրա տեսքը... բանի նման չէր:

- Օ՛, սիրելիս,- արհամարհանքով
ասաց հայելին,- դու շատ հոգնած-մոգ-
նած տեսք ունես:

- Օլլիին մանթո է,- ծվլաց Ճասիկ
Վհուկն ավելի մեծ արհամարհանքով:

Օլիվերը հառաչեց: Հայելին չէր սխալվում, քույրը՝ նույնպես: Այդպես էլ պիտի լիներ, չէ՞ որ չորս օրում նա կաշվից դուրս էր եկել, որպեսզի տունը դարձներ այնպիսի տուն, որտեղ պետք է ապրեր «Տարվա լավագույն հրաշագործը»:

Այդ նպատակով նա կանչել էր շտապ օգնության սարդերին, որոնք ամեն սենյակում սպիտակ ու խիտ սարդոստայներ էին հյուսել:

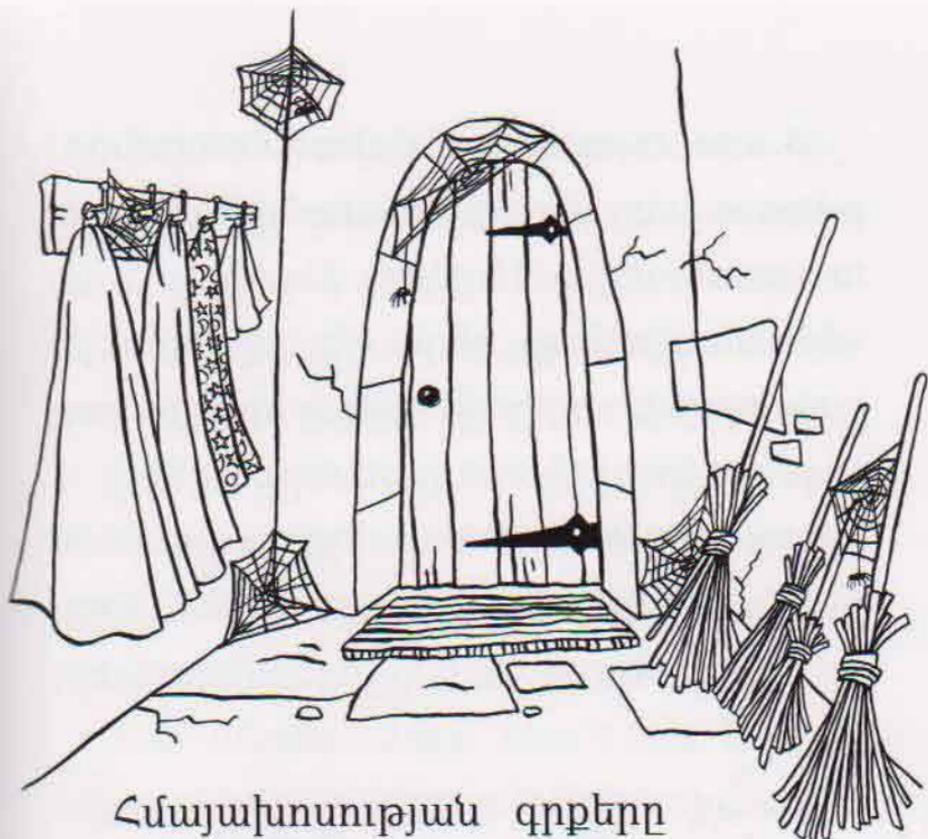

Բոլոր սենյակներում փչել էր Կեղտահոտիչ՝ տան մաքուր օդից ազատվելու համար:

Նա մրտտել էր կաթսան ու մեջը լցրել նեխած բույսեր ու սատկած միջատներ՝ դատավորների նախաճաշը պատրաստելու համար:

Նա գորգերի վրա արագ աճող բորբոսամամուռ էր ցանել և ամեն օր ջրում էր:

Հմայախոսության գրքերը
նորից շարել էր դարակներին:

Շխշխական թիկնոցները նորից կախել
էր նախասենյակում ու կողք-կողքի շարել
ցախավելները:

Մուների տունը կախարդավայել տեսք
էր ստացել, բայց դա շատ քիչ էր: Օլիվերի
գերխնդիրը հայրիկին, մայրիկին, Ճստիկ
Վհուկին կախարդավայել տեսքի բերելն
էր, իսկ դա տասնապատիկ բարդ խնդիր
էր:

Նախ և առաջ, Օլիվերը սնդուկում
թաքցրեց նրանց գունավոր զգեստներն
ու հատկապես հայրիկի բեյսբոլի խայ-
տառակ գլխարկը, հետո սնդուկն այնպես
կախարդեց, որ միայն ինքը կարող էր բա-
ցել: Ընտանիքի անդամները պետք է
կրեին միայն սրածայր գլխարկներ ու
շխկշխկան թիկնոցներ: Ճատիկ Վհուկը
շատ փոքր էր սրածայր գլխարկի համար,

Օլիվերը շարունակ նրա վարդագույն գըլխարկը, մի ծանոթ դողող գտավ ու դրեց քրոջ գլխին: Ճաստիկ Վհուկին շատ դուր եկավ դողող-գլխարկը, համարյա նույնքան, որքան լորձնուկի շիլայով զգեստը:

Օլիվերը հորն ստիպեց ավտոմեքենան տնից հեռու տանել: Բոլոր ճամփորդությունները կատարվելու էին ցախավելով, ինչքան էլ երկնքում ցուրտ լիներ:

Նա անտեսանելի դառնալու հմայախոսքով անհետացրեց էլեկտրական վառարանը: Կերակուրը պիտի եփվեր միայն ու միայն կաթսայի մեջ:

Եվ, վերջապես, լոգասենյակում օճառն ու ատամնամածուկը փոխարինեց խխունջալորձի յուղով, փորսուղի գարշացրիչ հեղուկով և ատամները փչացնող քսուկով:

Օլիվերը մի քանի անգամ կրկնել տվեց այն պատասխանները, որոնց հարցերը դատավորները կարող էին տալ ծնողներին:

Հայրն ու մայրը ջանք չէին խնայում, բայց հաճախ չէին կարողանում հիշել ճիշտ պատասխանը:

Նախաճաշի ժամանակ Օլիվերը վերջին անգամ ստուգեց նրանց սովորածը:

– Մամ, երբ դատավորները գան, ի՞նչ ես նրանց ասելու,– հարցրեց նա:

Մեկ րոպե մտածելուց հետո մայրը պատասխանեց.

– Ես կասեմ. «Խնդրեմ, համեցեք, հանք ձեր կոշիկները: Կցանկանա՞ք դեղաբույսերից պատրաստված համեղ թեյ խմել»:

Օլիվերը կերածը ետ տվեց խոթխրոթան բզեզներով շիլայի մեջ:

– Ոչ, դա՛ չպիտի ասես: Կրկին փորձիր:

Մտածելուց տիկին Մունի ճակատը կնճռոտվեց:

– Հըմմ... ի՞նչը փորձեմ,– ասաց նա՝ հոնքերը կիտելով: Հանկարծ նրա աչքերը

փայլեցին:– Հիշեցի... Ես կասեմ. «Ներս
մտեք: Մաքրեք, խնդրում եմ, ձեր ցեխոտ
նոսքերը գորգի վրա»:

– Բորո՛, բորո՛, բորո՛,– իր գլխարկ դողո-
շի ականջին քրթմնջաց Ճասիկ Վհուկը:

Օլիվերը գլուխը տմբտմբացրեց.

– Երկուսդ էլ ապրեք,– ասաց նա:– Հի-
մա քո հերթն է, պապ:

Պարոն Մունը մտազբաղ չփչփացրեց
չղջիկի թևով ու բոված հացով պատառը:

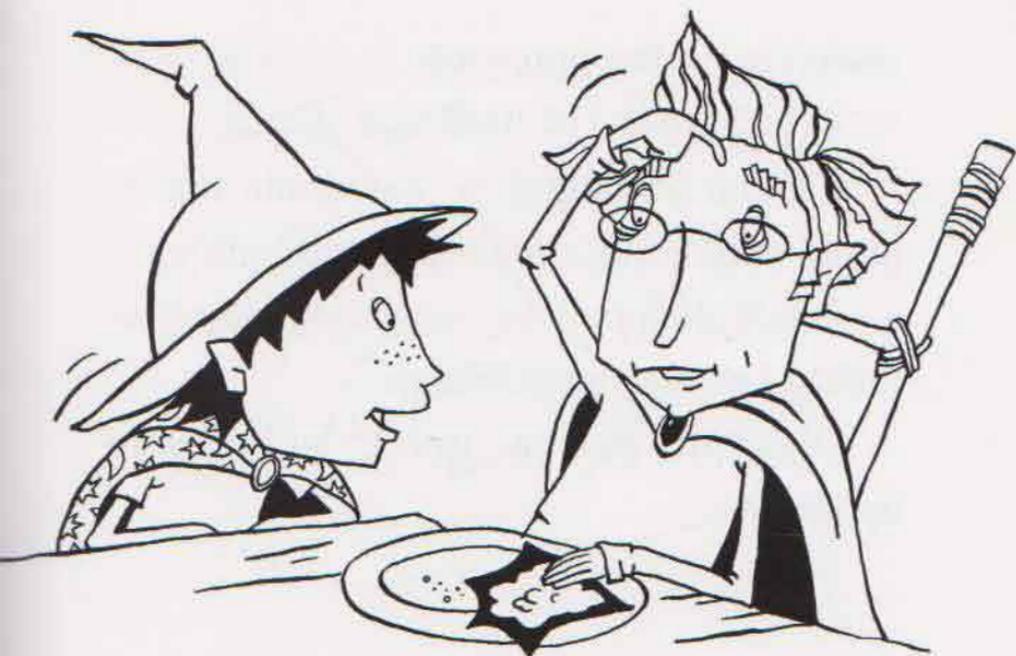
– Ըմմմ... Ես կասեմ. «Բարին ընդ ձեզ:
Կցանկանա՞ք համեղ ջեմով թխվածք ըմ-
բոշխնել»:

Օլիվերը ձեռքերով բռնեց գլուխը.

– Ո՛չ, հայրի՛կ, ո՛չ,– ծանր հատաչեց նա,–
դու էլ կրկին փորձիր:

– Հոտած դոնդող, հոտած դոնդող,–
ծոր տալով երգեց Ճասիկ Վհուկը՝ երազ-
կոտ հայացքով հոնքերին քսելով շիլան:

– Արդեն ավելի լավ է,– նրան խրախու-

սեց Օլիվերը:– Հիմա քո հերթն է, հայրիկ:

Պարոն Մուրը այնպես քորեց գլուխը, որ սրածայր գլխարկն ընկավ հատակին: Հետո նրա դեմքը լուսավորվեց.

– Ես կասեմ. «Ո՞վ կցանկանա ուտիճե կեքս խժռել»,– գոռաց նա ինքնագոհ:

– Վերջապէս,– թեթևացած ասաց Օլիվերը:– Խնդրում եմ, չմոռանաս:

Եվ նույն պահին հնչեց դռան զանգն, ու

տունը ողողվեց քրքիջով:

ՀԱ-ՀԱ-ՀԱ-ԱՀ-ԱՀ-ԱՀ...

- Շատ ճաշակով ու տնավայել մոտեցում,- ասաց ինչ-որ մեկը դռան ետևից:

Օլիվերի սիրտն արագ բարախեց: Ժամանել էին դատավորները:

Օլիվերը բացեց դուռն ու տեսավ նրանց:

Առաջին դատավորը գեր էր, ցից-ցից մազերով, իսկ նրա մորուքը Օլիվերի տեսած մորուքներից ամենաերկարն ու ամենասպիտակն էր: Նրա քթածակերից դուրս էին ցցվել մազերը, իսկ ատամները սևացած էին:

– Ես Հոգբրիֆ Դմբուզն եմ, – ասաց ու այնպես սեղմեց Օլիվերի ձեռքը, որ նրա մատները ճտճտացին:

Երկրորդ դատավորը բարձրահասակ ու նիհար տիկին էր՝ երկար արծաթագույն մազերով ու կիսալուսնաձև ակնոցով:

– Ես տիկին Թունաձաղիկն եմ,– հեզ ժպտաց նա:

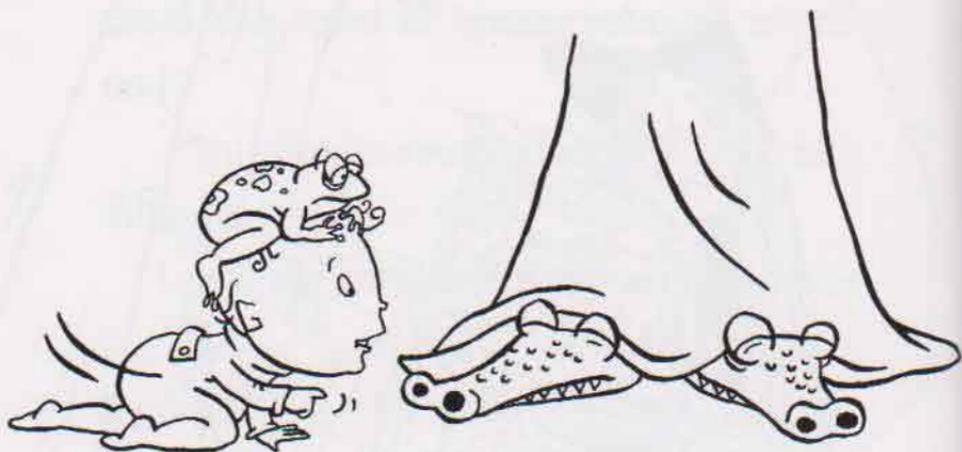
Երրորդ դատավորի մի աչքը կանաչ էր, մյուսը՝ կապույտ: Նա այնքան շատ կնճիռ ուներ, որ Օլիվերը չէր կարող հաշվել, իսկ ամեն ձեռքին յոթ ոսկրոտ մատ կար: Գլուխը ջայլամի ձվի պես քաչալ էր, թեև ծոծրակին սպիտակ մազերի փնջիկ էր օրորվում:

– Ես Ամենաձերուկն եմ,– ասաց նա:

Վախից Օլիվերի ոտքերը թուլացան: Նրանք այստեղ են, եկել են դատելու՝ արդյո՞ք ինքը կարող է դառնալ Տարվալավագույն հրաշագործը: Ինչպե՞ս չվախենա...

- Սրբե՛ք ոտքերը,- հենց այդ պահին ներքևից լսվեց Ճասիկ Վհուկի ձայնը:

Օլիվերի մայրը հագաց, կոկորդը մաքրեց ու վրա տվեց.

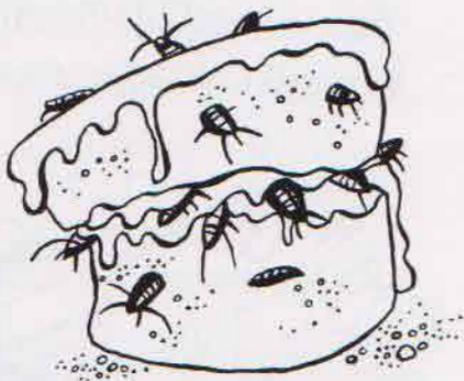
- Ես հենց դա էի ուզում ասել: Ըրրը... Համեցե՛ք, սրբե՛ք ձեր ցեխոտ ոտքերը գորգի վրա:

Օլիվերը նայեց Ճասիկ Վհուկին: Նա փամփիլիկ ձեռքերը թափահարելով ողջունում էր դատավորներին:

- Հոտած դոնդող,- հին ծանոթի պես ասաց նա:

Պարոն Մունը
ժպտաց.

- Հա, ես էլ
հիշեցի... Չե՞ք
ցանկանա ուտի-
նե կեքս խժոել:
Ուտիճները թարմ են,
հենց նոր ենք խորովել:

- Շատ ախորժալի է հնչում,- գոչեց
Ամենաձերուկը՝ կոկորդիլոսե կոշիկները
մաքրելով գորգի վրա:

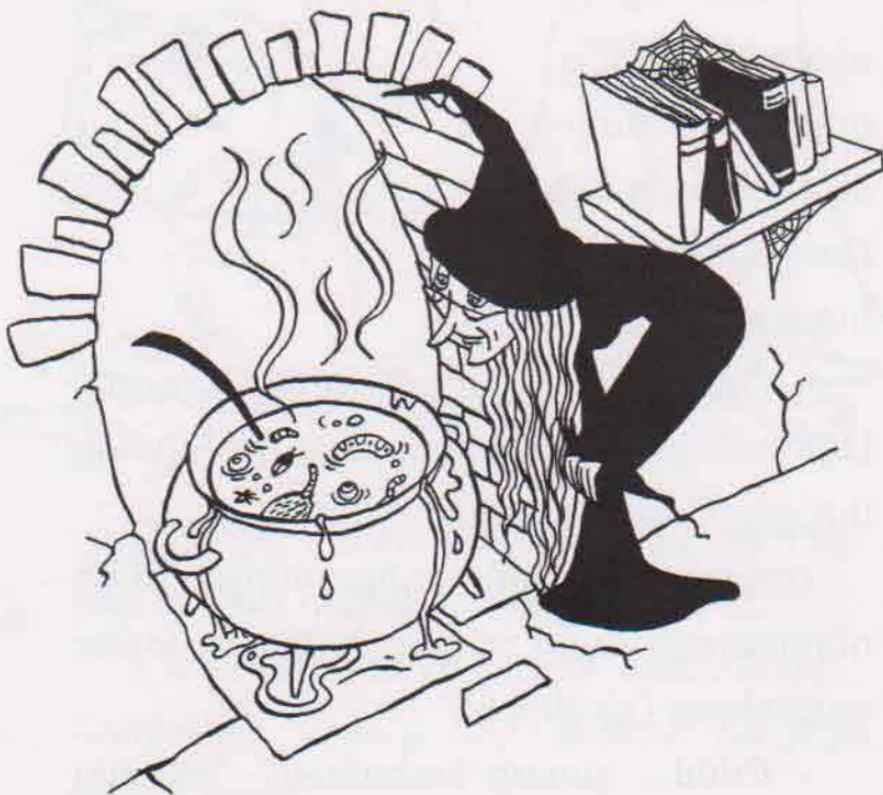
Այդ պահին կոկորդիլոսներից մեկը
դեղնագույն աչքը բացեց ու աչքով արեց
ապշահար Օլիվերին:

- Ըմմմ... գնանք խոհանոց,- կմկմաց
Օլիվերը:

- Ինչ հրաշալի սենյակ է,- ասաց Հոգբ-
րիֆ Դմբուզը՝ քայլելով խոհանոցի բորբո-
սամամուռի վրայով:

- Ինչ սքանչելի կաթսա է,- ծվլլաց տի-

կին Թունածաղիկը:– Սա «Կախարդի
երագանք» ապրանքանի՞շն է:

– Իհարկե: Մենք ամեն ինչ եփում ենք
միայն այս կաթսայի մեջ,– ուսերը հպար-
տությամբ վեր ցցելով ասաց պարոն Մու-
նը:– Մենք շատ ավանդապահ ենք, երբ
գործը հասնում է եփելուն, այդպես չէ՛,

տղաս,- և աչքով արեց Օլիվերին:- Օլիվերն այս պահին ճաշ է եփում կաթսայի մեջ: Սասկած միջատներով պուդինգ, եթե չեմ սխալվում:

- Իմ ամենասիրածը,- կոնչաց Ամենածերուկը,- ուշքս գնում է պուդինգի համար:

- Ցխք-ցխք,- համաձայնեց Ճասիկ Վհուկը՝ Ծերուկի կոկորդիլոսե կոշիկներին կերակրելով սասկած առնետով:

- Կրարեհաճե՞ք տեսնել մյուս սենյակները,- հարցրեց Օլիվերը՝ մտքում աղոթելով, որ ամեն ինչ լավ ավարտվի:

*

- Կախարդական գրքերի սքանչելի հավաքածու ունեք,- հավանություն տվեց Հոգբրիֆ Դմբուզը:- Օլիվերի բախտը բերել է, որ այսպիսի կրթված ծնողներ ունի:

- Մենք ջանք չենք խնայում,- աչքերը արագ-արագ թարթելով ասաց տիկին Մունը:

- Ես նախասենյակում մի քանի լավ ցախավել տեսա,- ասաց տիկին Թունա-ծաղիկը:

- Այո, ցախավելից լավը չկա, երբ ընտանիքով տեղ ես գնում,- ժպտաց պարոն Մունը:

- Ավտո՛...- ճչաց Ջստիկ Վհուկը: Օլիվերը հայացքով սաստեց նրան:

- Ավտոն վատ բան է,- ավելացրեց Ջստիկ Վհուկն ու զկոտաց՝ քնծիծաղ տալով:

- Այո, շատ վատ բան է,- վրա տվեց տիկին Մունը:- Չեմ հասկանում, մարդիկ ինչպե՞ս են դրանք տեղից շարժում: Բայց ստերեո մագը... Հգո՛ր գյուտ է,- ասաց նա երազկոտ հայացքով:

Բարկացած Օլիվերը տրորեց մոր ոտքը:

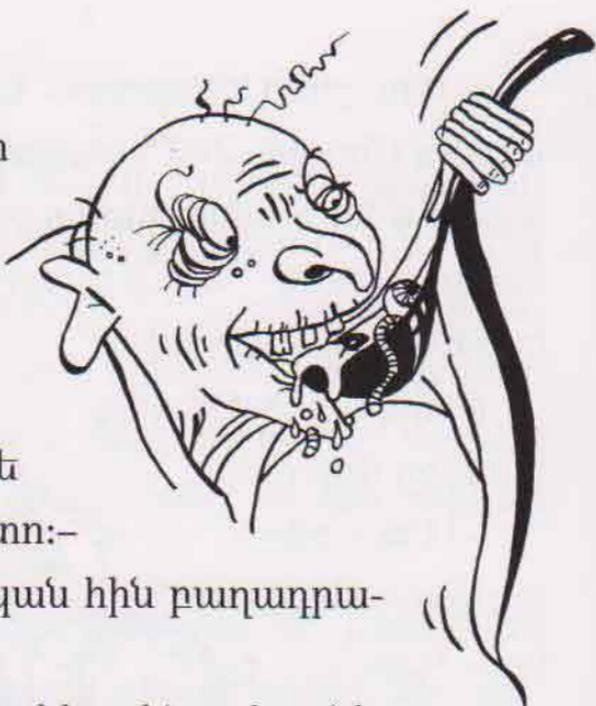
- Ա՛խ,- ծվաց տիկին Մունը:- Կամ էլ դրա նման մի բան,- ի ր ե ն չկորցրեց նա:- Այդպես չէ, իմ փոքրիկ ուտիճ:

Ճաշելու ժամանակը չէ:

*

- Ըստիր պուդինգ է, որդյակս,-
ասաց Ամենաձերուկը մի լիքը ափսե խժռելուց հետո:-
Սա ընտանեկան հին բաղադրատո՞մս է:

- Հայրիկի հետ ենք մոզոնել,-
ստեց Օլիվերը՝ մատները սեղանի տակ խաչելով: Նա չէր համարձակվում նայել հոր աչքերին:

- Գերազանց է: Մենք հենց սա ենք ուզում տեսնել՝ ինչպես են տարեց կախարդներն իրենց փորձը փոխանցում երիտասարդներին,-
ասաց Ամենաձերուկը: Հետո այնքան բարձր զկոտաց, որ սեղանը ցնցվեց, իսկ սենյակը լցվեց կանաչ գուր-

շու պղպջակներով:

- Ցխք-ցխք,- մեջ ընկավ Ճստիկ Վհուկը՝ փորձելով բռնել դրանք:

Այդ պահին Դմբուզը նայեց ժամացույցին ու ասաց:

- Հիմա անցնենք ստուգարքներին: Սկզբում կստուգենք քո հնայախոսքի ուժը, հետո թուրմ եփելու վարպետությունդ:

- Իհարկե,- վախվիսելով ասաց Օլիվերը: Ախր, այս օրերին նա ծնողներին էր նախապատրաստել, իսկ ստուգարքներին պատրաստվելու ժամանակ չէր ունեցել:

- Կարո՞ղ ես ինձ վերածել նրբերշիկով սենդվիչի,- ասաց տիկին Թունաձաղիկը:

Օլիվերի շունչը կտրվեց. դա այն հնայախոսքն էր, որն անցած երկուշաբթի դպրոցում սխալ էր օգտագործել:

- Պորկուս,- դանդաղ սկսեց Օլիվերը,- իշուկուս-քամակուս...- ու լռեց: Ախր, սա այն հնայախոսքն է, որ պարոն Սազա-

պգուկին իշուկ դարձրեց: Հո նույնը չէ՞ր
կրկնվելու:

Օլիվերը հուսահատ հայացքով չափեց
խոհանոցը՝ փորձելով մտաբերել, թե նա-
խորդ անգամ ինչ ասաց պարոն Սազա-
պգուկը «Իա-իա»-ից բացի: Հանկարծ
նկատեց, որ Ամենաձերուկի կոշիկ-կո-
կորդիլոսը, շրթունքներն անձայն շարժե-
լով, հուշում է հարկավոր բառը:

Օլիվերը եռանդով թափահարեց կա-

խարդական փայտիկը:

- Պորկուս-թուրուս-քամակուս-բոբո-
նուս,- երգեցիկ ասաց՝ փայտիկն ուղղելով
տիկին Թունածաղկի կողմը:

Խոհանոցը ցնցվեց ծափահարություն-
ներից, երբ սեղանին հայտնվեց ախոր-
ժալի սենդվիչը:

- Տնր,- ծվծվաց ճասիկ Վհուկը՝

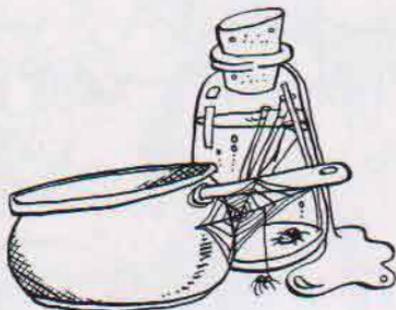

ձեռքն անհամբեր մեկնելով:

– Հմայախոսք, ետ պտտվիր, քանի
դժբախտություն չի պատահել,– երգեցիկ
վրա բերեց Օլիվերն ու արագ թափահա-
րեց փայտիկը: Հո չէր թողնելու, որ քույրն
ուսի սենդվիչ-դատավորին:

Կախարդական փոշի տարածվեց խո-
հանոցում: Եվ, ի սարսափ Օլիվերի,
պարզ լսվեց՝

– ՊԻՆԳ:

Օլիվերը շշմեց՝ դատավորների թիկունքում շատ ծանոթ իր էր հայտնվել: Դարձի հմայախոսքը դատավորի հետ վերադարձրել էր նաև իր թաքցրած էլեկտրական վառարանը: Եթե դատավորներից մեկը դա նկատեր, Օլիվերի համար մրցույթը կարելի էր ավարտված համարել: Ոչ մեկի համար գաղտնիք չէ, որ իսկական կախարդները էլեկտրական վառարան չեն օգտագործում:

ՀոգրրիՖ Դմբուզը խոժոռվեց՝ վեր
ցցելով գլուխը:

- Լսեցի՞ք,- հարցրեց նա:

- Ինձ թվաց, թե լսեցի ինչ-որ պինգ,-
ասաց սենդվիչից դատավորի վերածված
տիկին Թունաձաղիկը՝ մազերը մաքրելով
տոմասի մածուկից:

- Պի՞նգ,- շփոթահար արձագանքեց
Ամենաձերուկը:- Թե՛ պոնգ...

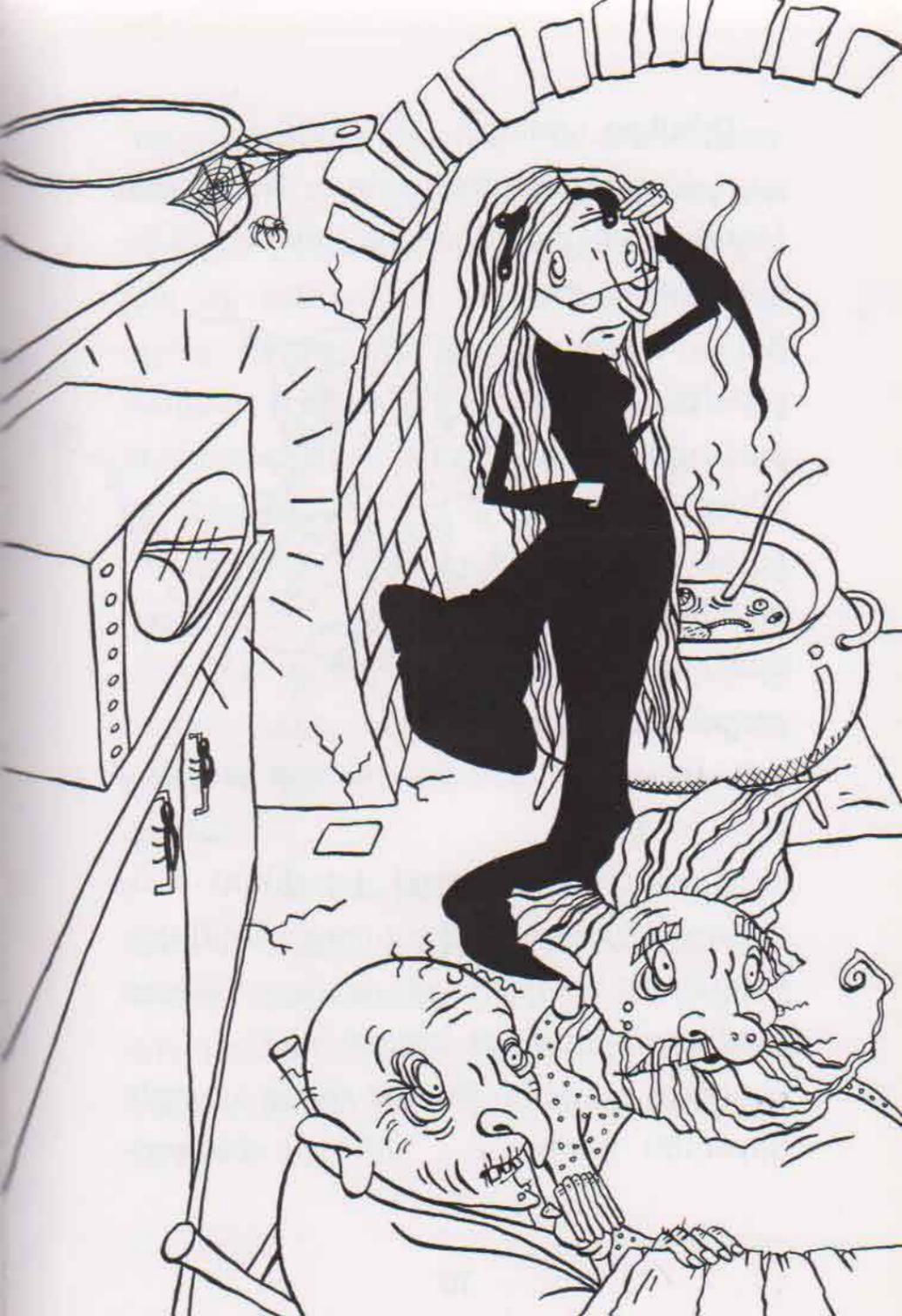
- Հաջորդը թուրմերի ստուգա՞րքն է,-
Օլիվերը փորձեց շեղել դատավորների
ուշադրությունը:

ՊԻՆԳ:

- Ահա, նորից,- ասաց տիկին Թունա-
ձաղիկը: Եվ, ի սարսափ Օլիվերի, շրջվեց:

Նրա դիմաց էլեկտրական վառարանն
էր: Ծանր լռություն տիրեց:

- Սա այն է, ինչ ես կարծո՞ւմ եմ,- սառ-
նաշունչ ձայնով հարցրեց տիկին դատա-
վորը:

Օլիվերը դողաց:

- Ըրմմ...- կմկմաց նա: Եվ, իրոք, ինչպե՛ս բացատրեր այս ամենը:- Ոչ, - ասաց նա՝ լա-

րելով միտ-

քը:- Դե,

լավ, այո...

Մենք դա

օգտագոր-

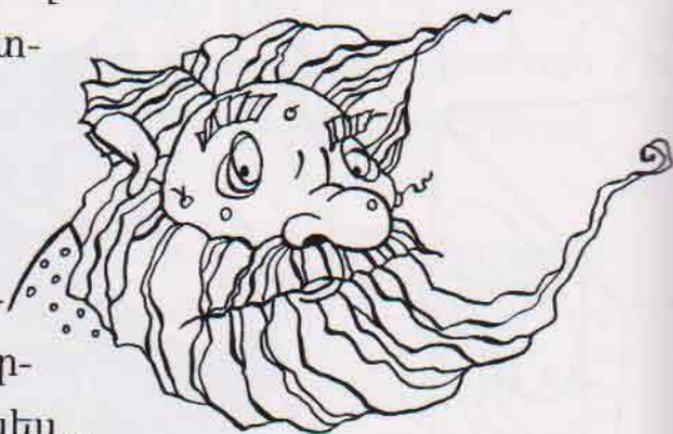
ծում ենք որ-

պես, որպես...

թուրմ եփելու սարք:
- Ինչ, - ասաց Դմբուզը՝ վեր քաշելով թավ հոնքերը:

- Այ-յո-ո... թ-թուրմ եփ-փելու ս-ս-սարք,- կակազելով ասաց Օլիվերը: Դժվար էր խոսել Դմբուզի թերահավատ ու սևեռուն հայացքի ներքո:

- Այո, թուրմեր եփելու սարք,- բարեկրթորեն ընդհատեց Օլիվերի հայրը:-

Դուք այն չէի՞ք նկատել: Դա մեր հպարտությունն ու ուրախությունն է, այդպես չէ, Օլի,- շարունակեց նա:- Սրանով կարող եք տաքացնել ամեն ինչ, լինի դա չղջիկ, դողոշ, թե դեղաբույս... Իսկ ինչ թուրմեր է եփում... Իրեն ժամանակակից համարող ամեն կախարդ պետք է ունենա սրանից:

Օլիվերը շնորհակալ հայացքով նայեց հորը:

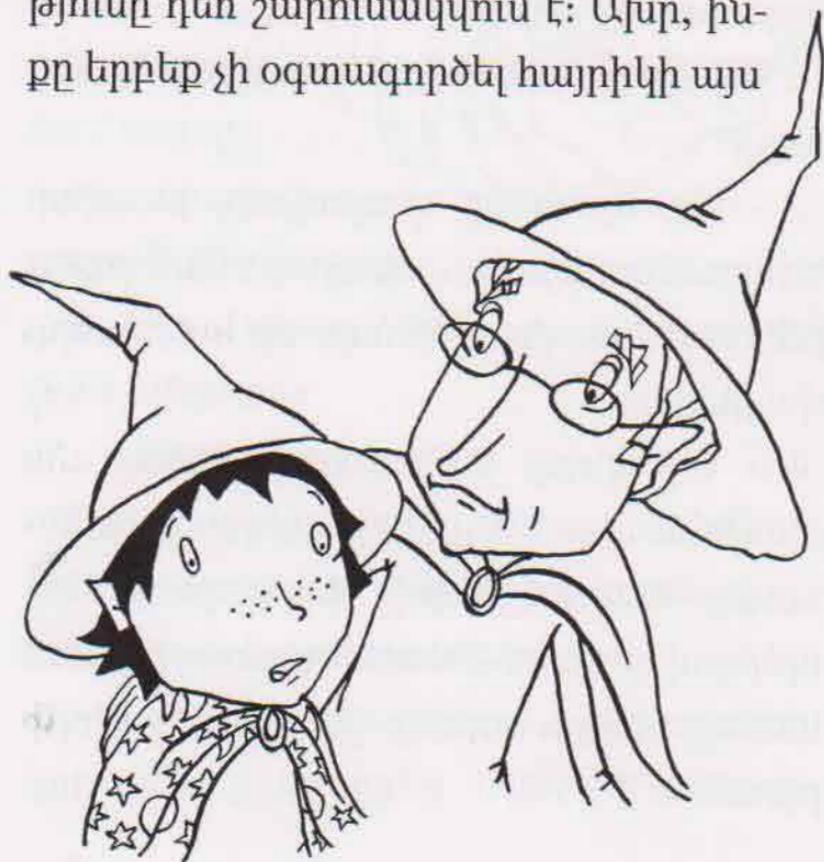
- Ինչ սքանչելի գաղափար, ինչպիսի հնարամտություն,- կոնչաց Ամենածերուկն ու այնպես ժպտաց, որ կնճիռները փայլեցին:

- Օ՛, պետք չէ ինձ գովաբանել, սա միայն ու միայն Օլիվերի գաղափարն է,- ասաց պարոն Մունը՝ հպարտությամբ գրկելով որդուն:- Քսանմեկերորդ դարում կախարդանքի նորովի ընկալումը Օլիվերի ոճն է:

Օլիվերի սիրտը նորից տեղն ընկավ:
Կարելի է ասել, որ ջրից չոր դուրս եկավ:

- Ես ուզում եմ տեսնել, թե ինչպես ես
դա օգտագործում թուրմ եփելիս,- այդ
պահին ասաց Ամենաձերուկը:- Սկսե՛նք:

Օլիվերի ժպիտը սառեց դեմքին, իսկ
բերանը չորացավ: Փաստորեն, փորձու-
թյունը դեռ շարունակվում է: Ախր, ին-
քը երբեք չի օգտագործել հայրիկի այս

բթամիտ վառարանը:

- Իհարկե,-

կմկմաց նա:-

Ինչ կցանկա-

նաք, որ պատ-

րաստեն ձեզ համար:

- Պզուկի թուրմ,- ասաց Հո-

գբրիֆ Դմբուզը: Նա պլոկեց

ձախ այտի մագոտ պզուկը:-

Տեսնենք, կարո՞ղ ես այս գեղեց-

կուհուն պայթեցնել:

Օլիվերը հոգոց հանեց: Պզուկի թուրմ

եփելը բարդ գործ է: Ճիշտ եփված թուրմը

կարող է պայթեցնել թուրմ խմողի դեմքի

բոլոր պզուկները: Բայց սխալ եփվածից

կթափվեն նաև խմողի մորուքը, թարթիչ-

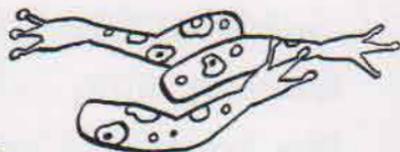
ներն ու հոնքերը: Օլիվերը հասկանում էր,

որ եթե իրենց խոհանոցում թափվեն դա-

տավորի մագերը, հաստատ լավ բան չի

լինի:

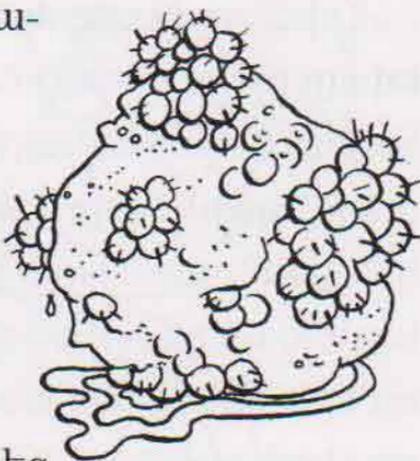
Նա դողացող մատ-
ներով սկսեց ընտրել
թուրմի համար ան-
հրաժեշտ բաղադրամա-

սերը՝ մողեսի երեք թա-
թիկ, ագռավի երկու
փետուր, մեկ թեյի
գդալ թրթուրի ձվի
փոշի ու հինգ թթու վա-

րունգ:

Երբ Օլիվերը բացեց սառնարանի դու-
ռը՝ վարունգները հա-
նելու համար, տե-
սավ, որ սառցա-
խցիկում դրանք
վերածվել էին մի
մեծ սառցակոշ-
տի:

« - Պինգ,- երգեց
Ճասիկ Վհուկը:

Օլիվերը կասկածով նայեց էլեկտրական վառարանին: Սա կարո՞ղ է իրեն օգնել:

- Սառած թթու վարունգը կփչացնի թուրմը,- վստահ, ասես լավ գիտեր անելիքը, ասաց նա:- Բայց եթե այն տաքացնեմ... ըմմմ... ասենք, հինգ բոպե... ապա...

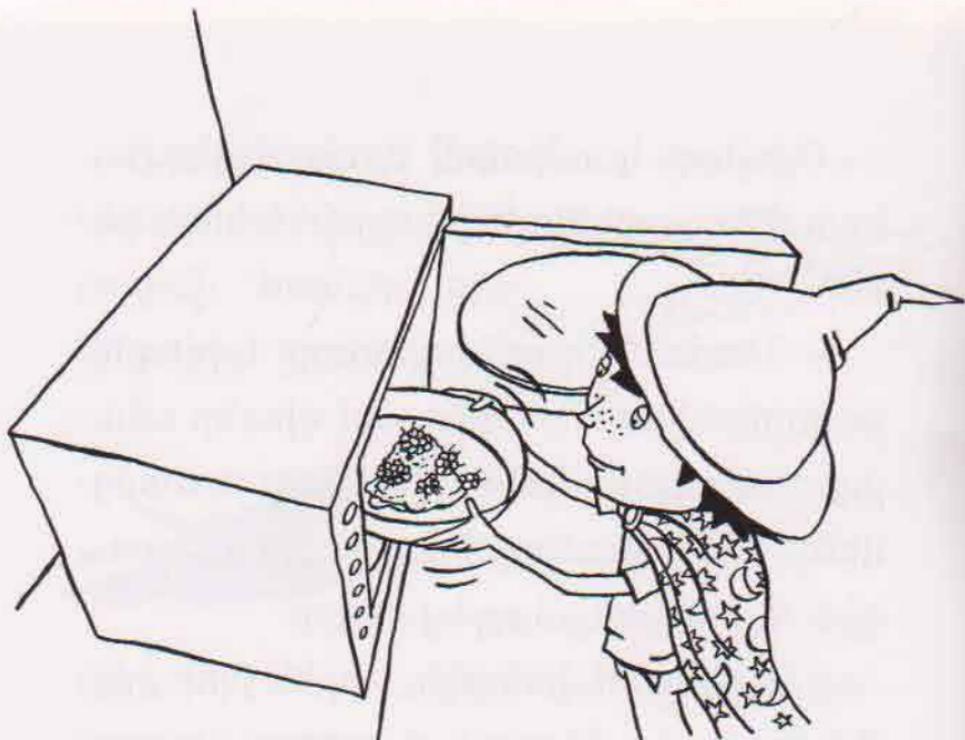
- Վայրկյան,- հուշեց հայրը:

- Վայրկյան, իհարկե, - իրեն չկորցրեց Օլիվերը՝ մոտենալով վառարանին, որպեսզի դատավորները չնկատեն շփոթմունքը,- հինգ վայրկյանում վարունգները կհալչեն:

Նա սառած վարունգները դրեց վառարանի մեջ, փակեց դուռը:

«Իսկ հիմա ի՞նչ անեմ,- ինքն իրեն հարցրեց Օլիվերը:- Ախր, ո՞նց է աշխատում այս հիմար սարքը»:

Նա սեղմեց «5» կոճակը՝ հույսով, որ մի բան կստացվի: Բայց ոչինչ չստացվեց:

- Երբեմն մեկ կամ երկու վայրկյան է պետք, որ այն ԳՈՐԾԱՐԿՎԻ,- որդուն օգնության հասավ հայրը:

Եվ Օլիվերը տեսավ այն կոճակը, որի վրա գրված էր «ԳՈՐԾԱՐԿՈՒՄ»: Արագ սեղմեց: Լսվեց «Վզզզ, վզզզ» և ապա՝ «ՊԻՆԳ»:

Դողացող սրտով Օլիվերը բացեց վառարանի դուռը: Սառույցը հալվել էր,

վարունգներն անջատվել էին իրարից:
Ստացվեց...

– Դուք կարող եք տեսնել, որ վարունգ-
ները պատրաստ են թուրմի համար,–
ասաց Օլիվերը՝ դրանք ցուցադրելով դա-
տավորներին:

– Շատ տպավորիչ է,– ասաց Դմրուզը՝
գլխով հավանություն տալով:

– Գերազանց է,– համաձայնեց Թունա-
ծաղիկը:

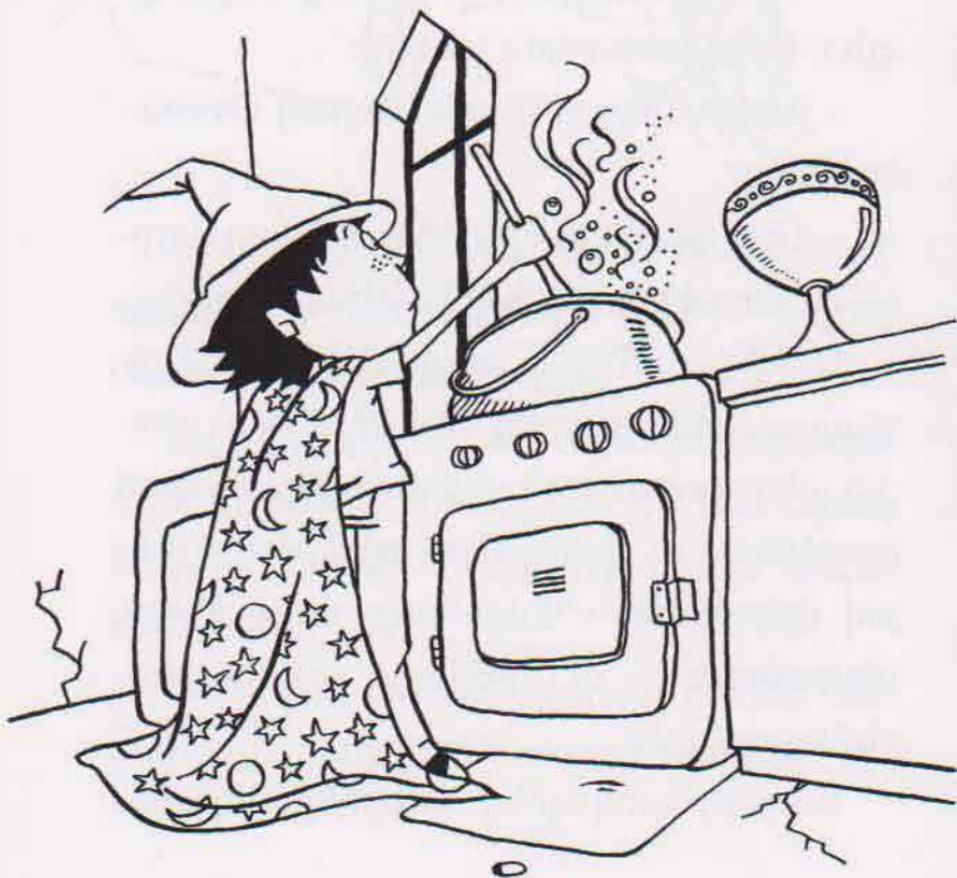
– Այս վառարանից ինձ համար կգը-
նեմ,– մտազբաղ ասաց Ամենածերուկը:

Օլիվերն անցավ թուրմ եփելուն: Բա-
ղադրամասերը լցրեց անոթի մեջ ու տա-
քացրեց կաթսայում: Հետո երեք անգամ
խառնելով ու փայտիկով թխկթխկացնե-
լով՝ քրթմնջաց. «Պզկահյութ, պզկահյութ,
պզկահյութ», ու կամաց ավելացրեց.
«Խնդրո՞ւմ եմ»:

Եփուկն առկայծեց տարօրինակ մա-

նուշակագույն ու արծաթագույն ծխի քու-
լաներով: Թուրմը պատրաստ էր:

Օլիվերը թուրմը ւցրեց գավաթի մեջ ու
մատուցեց Հոգբրիֆ Դմբուզին: Նա հա-
յացքով զննեց, հետո հոտոտեց ու գլուխը
քաշեց թուրմը:

Օլիվերը շունչը պահեց: Արդյո՞ք ամեն
ինչ ճիշտ է արել: Կկարողանա՞ հանձնել
թուրմի ստուգարքը:

Մի քանի ակնթարթ ոչինչ չեղավ: Ու հանկարծ Դմբուզի այտի մազոտ պզուկը կարմրատակեց ու պայթեց: Կպչուն լորձը ճողփյունով ցայտեց սեղանի վրա:

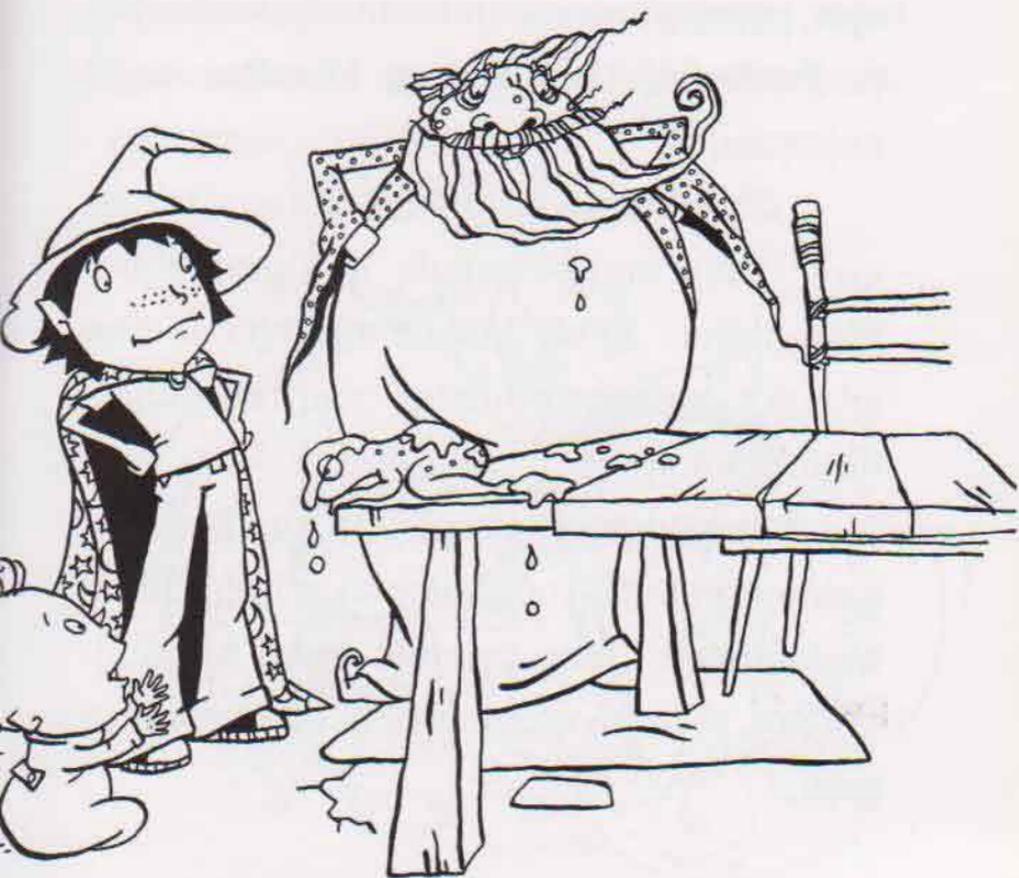
Օլիվերը շունչը պահած սպասում էր, որ պզուկին կհետևեն Հոգբրիֆի թարթիչներն ու մորուքը, բայց դրանք մնացին իրենց տեղում: Նա ստուգարքը հանձնեց:

Դմբուզը բարձր կոնչաց.

- Չտեսնված է,- ժպտաց նա Օլիվե-
րին:

Ճաստիկ Վհուկը օդ շարտեց դողոշին,
որը վախեցած կոկոռոցով թրմկաց սեղա-
նի վրա:

- Կեցցեն, Օլիվե՛ր,- ուրախ բացական-
չեց Ճաստիկ Վհուկը:

Օլիվերը թեթևացած ժպտաց, չէ՞ որ թուրմային գլխացավանքն ավարտվել էր:

Դատավորների այցի մնացած մասը բարեհաջող անցավ: Չհաշված այն սահավոր թուպենները, երբ ցախավելով թռչելիս քիչ մնաց՝ բախվեք սաղարթախիտ ծառին, բայց, ընդհանուր առմամբ, ամեն ինչ լավ անցավ: Եվ, փառք Աստծո, այցն ավարտվեց:

- Շնորհակալություն,- ասաց Դմրուզը:- Մենք արդեն տեսել ենք ցուցակում ընդգրկված հինգ կախարդներին և ձեզ պետք է հրաժեշտ տանք՝ որոշում ընդունելու համար:

- Ձեզ կհրավիրենք, երբ ամփոփվեն արդյունքները,- ավելացրեց տիկին Թունաձաղիկը: Հետո թափահարեց իր փայտիկով, ու երեք դատավորներն անհետացան:

- Կեցցեն, Օլիվե՛ր,- մայրը որդուն ամուր գրկեց:- Գերագանց էր:

- Շնորհակալություն, հայրի՛կ, շնորհակալություն, մայրի՛կ,- ասաց Օլիվերը:- Իսկ դուք անգերագանցելի էիք: Համոզված էի, որ...

Բայց խոսքը չավարտած՝ օդում կախարդական փոշու արծաթափայլ շղթա հայտնվեց ու սահեց դեպի Մունների ընտանիքը:

– Ա՛յ թե արագ են աշխատում,– ասաց պարոն Մունը՝ զարմանքից բերանը բաց:– Դատավորներն արդեն ընտրել են հաղթողին:

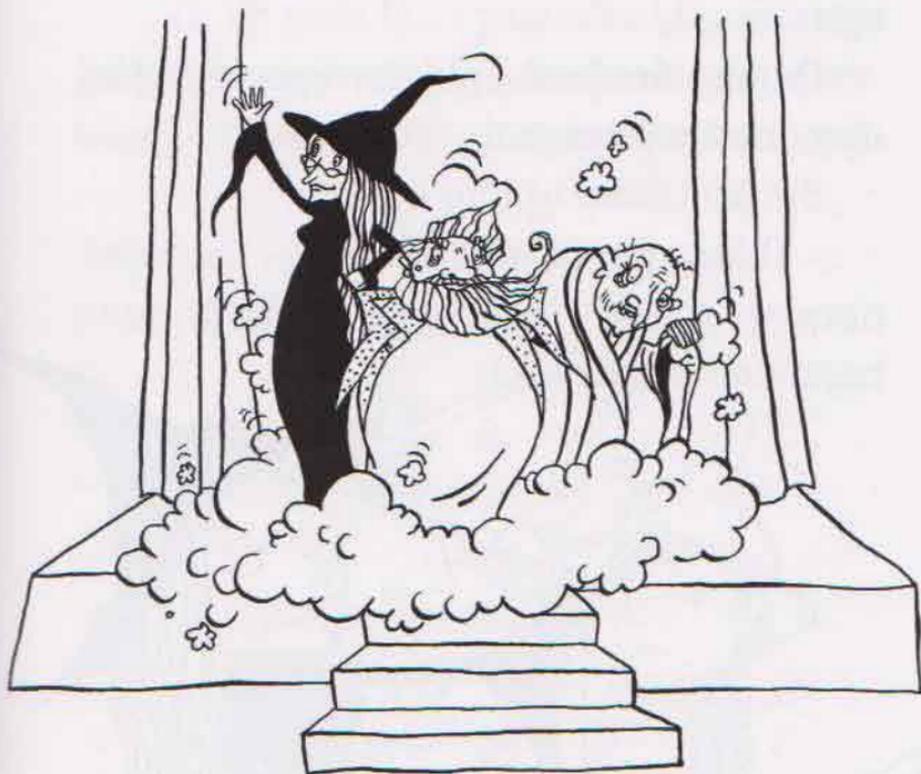
Արծաթափայլ շղթան պարուրեց նրանց: Պարտեզն սկսեց մթնել: Օլիվերն զգաց, որ սլանում է օդում, հետո դրոշմունով վայրէջք կատարեց մեծ դահլիճում: Նա շուրջը նայեց ու տեսավ, թե ինչպես են ցուցակում ընդգրկված բոլոր կախարդներն ու նրանց ընտանիքների անդամները շրմփում իր կողքին: Նրանք բոլորն էլ մեծ բեմի վրա էին՝ հանդիսատեսների առջև, որոնք ծափահարում էին, երբ հայտնվում էր հերթական հյուրը:

Օլիվերն աչքի տակով նայեց իր մրրցակիցներին: Նրանցից ոչ մեկը նյարդայնացած չէր: Ընդհակառակը, չորսն էլ ինքնավստահ ժպտում էին: Հաստատ, նրանք ստուգարքը գերազանց էին հանձնել:

Երեք դատավորները հայտնվեցին բեմի վրա՝ արծաթագույն ծխաբուլաներով

պարուրված: Լոուիթյուն տիրեց:

Տիկին Թունաձաղիկը ժպտաց հանդիսականներին.

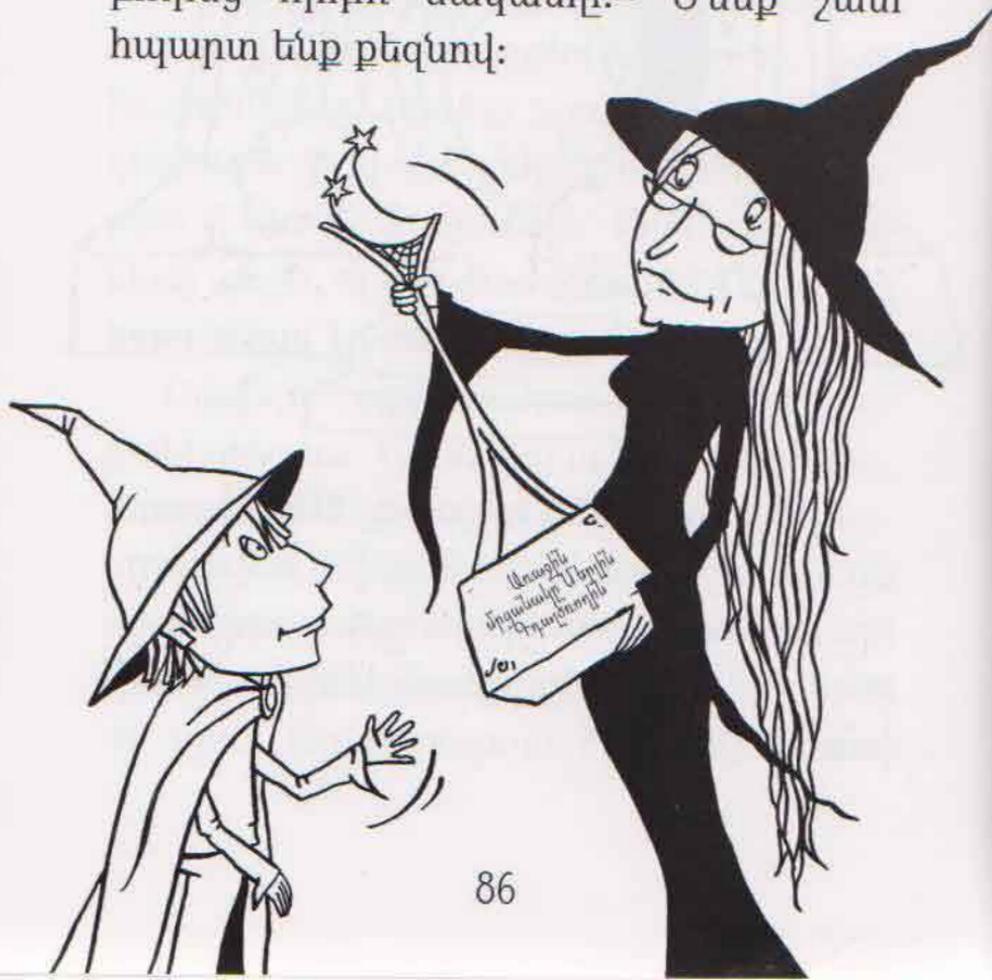
– Ուրախ եմ ձեզ հայտնել, մենք՝ երեքս, միակարծիք ենք, որ «Տարվա լավագույն հրաշագործ» մրցույթում այս տարի հաղթում է... Եվ այդ հաղթողը Մերլին Գդալձոռնն է:

Օլիվերը վհատվեց: Նա պիտի իմասար, որ այդպես է լինելու: Ինչպե՞ս կարող էր հուսալ, որ երբևէ կհաղթի Մերլինին:

Բոլորը ծափահարեցին, երբ Մերլինը մրցանակն ստացավ:

Տիկին Մունը գրկեց որդուն:

- Ոչինչ, բանի տեղ մի դիր,- նա համբուրեց որդու ճակատը:- Մենք շատ հպարտ ենք քեզնով:

- Անդուր Մերլին,- բարկացած փնթփնթաց ճատիկ Վհուկը՝ լեզու ցույց տալով Մերլինին:

- Ու մի բան էլ...- շարունակեց Թունա-
ծաղիկը՝ ընդհատելով ծափահարություն-
ները:- Մենք որոշել ենք հավելյալ մրցա-

նակ շնորհել այն կախարդին, ում շատ խոստումնալից սպազա է սպասվում: Ժամանակակից մոտեցումներով կա-

խարդանքը զարգացնելու և հատկապես թուրմ եփելու իր նորահայտ սարքի համար այդ մրցանակը տրվում է... Օլիվեր Մունին...

Շատ ցնցող բաներ կատարվեցին դրանից հետո: Օլիվերին հանձնեցին ոսկե մրցանակ՝ ցախավելի տեսքով, իսկ «Սրածայր գլխարկ» ամսագրի, «Գործնական թուրմարուծություն» թերթի և «Կախարդություն» շաբաթաթերթի լրագրողները լուսանկարեցին: Նույնիսկ տեղական հեռուստաալիքից մի կախարդ նկարահանեց Օլիվերին և Մերլինին՝ երեկոյան լուրերի համար:

Հետո, որքան անսպասելի այդ ամենն սկսվել էր, նույնքան անսպասելի ավարտվեց: Նրանց ուղարկեցին տուն: Հանգիստ կյանքի վերադառնալու ժամանակն էր:

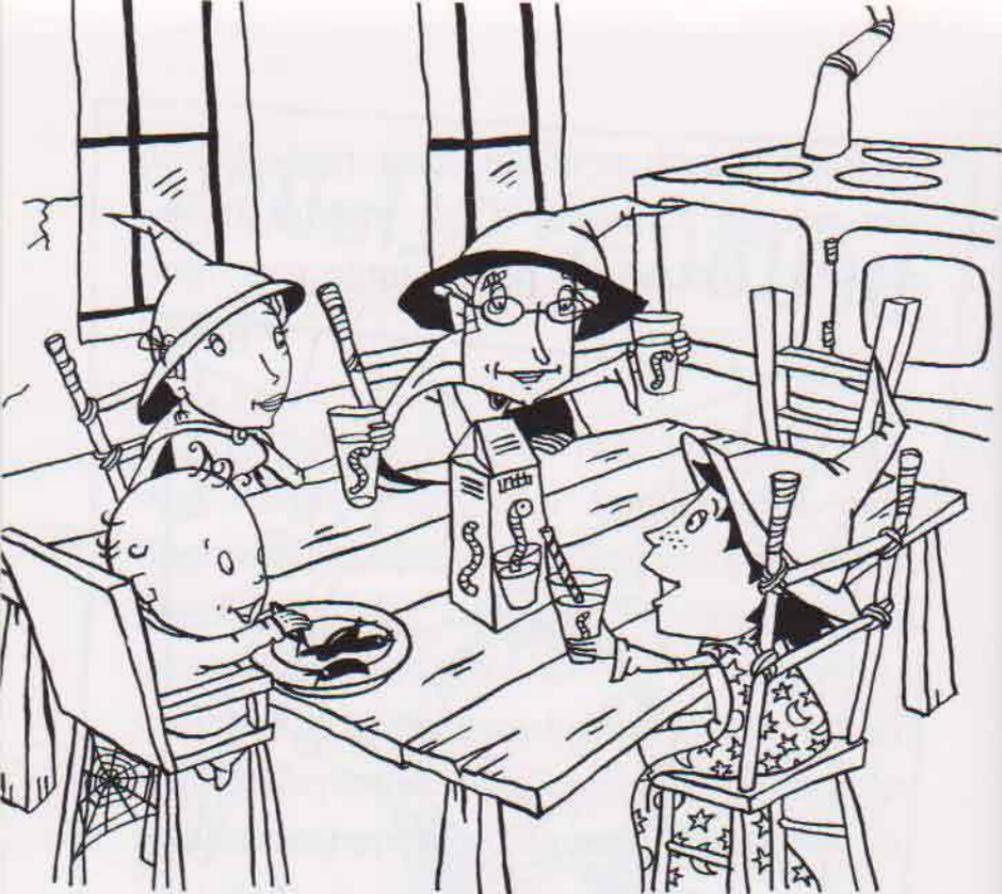
– Առանց ձեր օգնության ես ոչինչ չէի կարող անել, – հաջորդ օրն ասաց ասես յոթերորդ երկնքում գտնվող Օլիվերը:

ՄՐԱԾԱՅՐ ԳԼԽԱՐԿ

Հորաբար
Օրիշեր մուկը
իր մրցանակով

Ժամանակակից մտքեցում կախարդանքին

Խոհանոցում ճափկ վհուկը, իր բարձր աթոռին բազմած, խրթխրթացնում էր ուտիճները, Օլիվերն ու ծնողներն էլ որդահյութ էին խմում: Օլիվերը խորամանկ ժպտաց.

– Եթե չեք ցանկանում, կարող եք չկրել թիկնոց ու գլխարկ: Իսկ դու, հայրիկ, կարող ես ետ քերել ավտոմեքենան:

Օլիվերի մայրն ու հայրը նայեցին իրար:

– Դե՛...– ասաց Օլիվերի մայրը:

– Ճիշտն ասած...– սկսեց Օլիվերի հայրը:

Նրանք լռեցին:

– Ես կրկին բավականություն եմ ստանում ցախավելով հյուր գնալուց,– ասաց տիկին Մունը՝ խաղալով իր սարդ-ականջօղերի հետ:– Ես համարյա մոռացել եմ, թե ինչ զվարճալի է ագռավներին հետապնդելը: Կամ ինչպես է քամին շոյում մագերս, և ինչ լավ է սուրալ ամպերի վրայով:

– Այո՛,– մեջ ընկավ Ճաստիկ Վհուկը:

Օլիվերի բերանը զարմանքից բաց մնաց:

– Օ՛,– ասաց նա,– այ, դա լավ էր...

– Ճիշտն ասած, ես արդեն մոռացել եմ ինչ հարմար բան է թիկնոցը,– խոստովանեց Օլիվերի հայրը:– Իսկ եղ տարատներն էլ, անկեղծ ասած, մի քիչ նեղ էին:

Ես նորից հաճույք եմ ստանում իմ շխշխկան թիկնոցը հագնելուց:

- Գժական թիկնոց,- բղավեց Ճասիկ Վհուկը:

Օլիվերի բերանը ավելի բացվեց:

- Այո,- ասաց նա,- վերջապէս... Դուք այս պահից դառնում եք ավանդապահ կախարդ ու հնաճ վհուկ, այդպես չէ:

Լռութուն տիրեց:

Հետո լսվեց՝ ՊԻՆԳ:

Օլիվերի հայրը քմծիծաղեց ու տեղից վեր կացավ:

- Հավանաբար...- ասաց նա:- Ո՞վ է ուզում լորձնուկներ՝ էլեկտրական վառարանում բոված հացի վրա: Եվ, իհարկե, թեյ:

ՎԵՐՁ

ՓՈՔՐԻԿ ՀՐԱՇԱԳՈՐԾ ՕԼԻՎԵՐ ՄՈՒՆԸ

Թարգմանեց՝ Աբել Սիմոնյանը

© Հայերեն հրատարակություն
«ԱՅԲԵՆԳԻՐ» հրատարակչատուն
Հիմնադիր-տնօրեն Ն. Մելքոնյան
Հասցեն՝ ք. Երևան, Կալենցի 16

Հրատարակությունը պատրաստվել է «ԱՅԲԵՆԳԻՐ»
հրատարակչատան համակարգչային կենտրոնում:

Խմբագիր՝ Կ. Խողիկյան
Տառատեսակները՝ Է. Ղաբուզյանի
Կազմի ձևավորում՝ «Ֆայնբերգ» ՍՊԸ
Համակարգչային էջադրում՝ Մ. Էդիսյանի
Սրբագրիչ՝ Ս. Գեղամյան

Հայերեն թարգմանված գրքի բոլոր իրավունքները
պատկանում են «ԱՅԲԵՆԳԻՐ» հրատարակչատանը: Այս
հրատարակությունից ոչինչ չի կարող արտատպվել կամ
օգտագործվել որևէ եղանակով կամ միջոցով՝ մեխանիկական
կամ էլեկտրոնային, ներառյալ պատճենահանումը,
մագնիսական գրանցմամբ կամ տեղեկատվության
պահպանման ու վերարտադրության որևէ այլ ձևով՝ առանց
նախապես ստանալու իրավատիրոջ գրավոր
համաձայնությունը:

Տպագրվել է Դուբայում:
Printed in Dubai.

«ԱՅԲԵՆԳԻՐ» հրատարակչատունը
ներկայացնում է մեր օրերի նորագույն
մանկական հերոսի՝ Օլիվեր Մունի
պատմությունները, որոնց արդեն
ծանոթ են ավելի քան 12 երկրների
երեխաներ, իսկ այժմ նրանց են միանում
մեր փոքրիկները:

Անգլիաում արդեն լույս է տեսել 10 գիրք:

Այս պահին էլ գրվում է նրա արկածների
հերթական պատմությունը, իսկ դա նշանակում է,
որ շուտով ձեր սեղանին կլինի հաջորդ գիրքը՝
հետո՝ երրորդը...

www.aybengir.am

ISBN 978-99941-877-1-3

9 789994 187713 >